

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

9.

ISTENNYOMOK HÉT ÖLNYI POR ALATT. I.

AMIT A MAGYAR ŐSVALLÁSRÓL MINDENKINEK
TUDNI KELL

„(...) már századok óta el volt benne vetve s rágódott rajta azon áltermészet mérgének magva, melynek keserü gyümölcse Neked mint nekünk csak hagyománykép jutott.” A magyar nemzet „(...) csak hathatós ujjászületés által mentheti meg magát a tökéletes megsemmisüléstől.” (Széchenyi 1835/1985, 165.)

„Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, úzzétek ki onnan az ország egész lakosságát, pusztítsátok el összes bálványukat, és öntött bálványszobraikat is mind pusztítsátok el. Tegyétek tönkre összes áldozathalmaikat! Vegyétek birtokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy birtokba vegyétek.”

Mózes IV. 33, 51-54. (Biblia 1979, 210.)

„Mivel azonban előre látható vala, hogy e vallásváltoztatás az ősi szokásokhoz s véleményekhez ragaszkodó népben ellenszegülés nélkül nem fog történni, Geyjza, maga nagyobb biztosítására, néhány német zászlóaljzat eszközlött ki a császártól.”

(Horváth 1842, 25.)

„(...) a magyarok nem apostoli tanításra, vagyis apostolok szent beszédére, a kiknek fedelmét a földön a pápa helyettesíti és személyesíti, tértek a katolikus vallásra, hanem saját királyuknak, tudniillik Szent István királynak, a kiről fentebb is megemlékeztem, intézkedése következtében.”

(Werbőczy 1547/1897, 71.)

1.) FELADATUNK MÉRLEGELÉSE

Szembe kell néznünk minden részre hajlás, romantika és sötétenlátás nélkül nemzeti létünk és a magyar vallás legégetőbb kérdéseivel. Előre kell bocsátanunk: nem fűt bennünket semmilyen elfogultság és semmilyen ellenséges érzület vagy szándék senki és semmi ellen. Távol legyen! Törekvésünk mindössze annyi, mint visszaszerezni, amit kényszer, erőszak elragadott tőlünk: lelki-szellemi-testi épségünket. A magunk ősi jussát, birtokát akarjuk visszavenni. Senkit sem támadunk, még az okkultista vallásokat és a zsidókereszténységet sem. Ha mégis bírálunk, bírálatunk kizárólag a különféle elképzelésekkel, elméletekkel kapcsolatos, és nem haladja meg a szokásos viták kereteit. Sajnos a vitát azonban nem kerülhetjük el, ha az igazságot keressük. Az igazságkimondás és érvényesítés istennek tetsző feladat. Több annál: az igazságkimondás maga Isten akarata, megvalósítása Isten legfőbb, legszentebb követelménye.

Népünk mai vert, bomlott, alávetett állapotában, a besötétített magyar láthatár alatt kiutakat kell keresnünk. Ilyen körülmények között föl kell kutatnunk minden kincset, amelyet a magyarság valamikor is létrehozott, s nem törődhetünk bele ősi, nemzeti hagyománykincsünk egyetlen részének elvesztésébe sem. Ezek között pedig az egyik legszentebb, legfontosabb eleink ősvallása. Ezt kell halottaiból föltámasztanunk. Tételről tételre fogunk haladni véges-végig a magyar nemzeti ősvallás egész rendszerén. Előbb azonban engedjék meg, hogy elvégezzük az elvi alapozást, mert az nélkülözhetetlen. A jelen áldatlan, zavart körülményei közepette föl kell mérnünk az Ember valóságos helyzetét a világban.

2.) SZELLEMI VILÁGUNK LAZA SZABÁLYAI BŐ LEHETŐSÉGET NYÚJTANAK A VISSZAÉLÉSEKRE. MONTESQUIEU TÖRVÉNYE

Montesquieu (1689-1755) *a törvények szelleméről* írott nagy művében rendkívüli horderejű megállapításokat tesz a szellemvilág befolyásolhatóságáról, mesterséges megdolgozhatóságáról: „Látjuk, hogy az anyag mozgása által kialakult és az értelemnek híjával levő világ állandóan fennáll: kell tehát, hogy mozgásának változhatatlan törvényei legyenek. Ha el tudnánk képzelni egy másik világot, mint ez, annak is állandó szabályai lennének, vagy elpusztulna.

Így hát a teremtés, ami önkényű tettnek látszik, éppúgy föltételez változhatatlan szabályokat, mint a végzet, amiről az ateisták beszélnek. Képtelenség lenne azt mondani, hogy a teremtő e szabályok nélkül kormányozni tudná a világot, hiszen a világ ezek nélkül nem állhatna fenn. Ezek a szabályok egy állandó viszonyt határoznak meg. Egy mozgó test és egy másik mozgó test között valamennyi mozgás átvétele, növekedése, csökkenése és megszűnése a tömeg és a sebesség egymáshoz való viszonyainak megfelelően megy végbe; minden különbség egyformaság, minden változás állandóság.

A különböző értelmes lényeknek lehetnek olyan törvényeik, amelyeket maguk alkottak, de vannak olyan törvényeik is, amelyeket nem ők alkottak. Még mielőtt értelmes lényekké váltak volna, lehetséges volt, hogy létezzenek. Voltak tehát már lehetséges viszonylataik, és következésképpen lehetséges törvényeik is. Mielőtt megalkotott törvényeik lettek volna, megvolt már igazságos viszonyoknak a lehetősége. Azt mondani, hogy semmi sem igazságos, vagy igazságtalan azon kívül, amit a tételes törvények elrendelnek, illetve tiltanak, ugyanannyi, mintha azt mondanánk, hogy mielőtt a kört megrajzolták, nem volt valamennyi sugara egyenlő (...).

Az értelmes lények világa azonban koránt sincs olyan jól kormányozva, mint a fizikai világ, mert bár amannak is vannak törvényei, amelyek természetüknél fogva változhatatlanok, ezeket nem követi állandóan, mint a fizikai világ az övét” (Montesquieu 1748/1962, 117-119.).

Elnézést a kissé hosszú idézetért, de úgy véljük, minden szava fontos lehet, ha elmélyülten fogjuk át tartalmait. Montesquieu itt emberi világunk romlásának okait tárja fel: szellemi világunk a fizikaival szemben mesterségesen eltorzítható, meghamisítható. Egy igazsággal szemben korlátlan számú hazugság állítható. Elméleti, politikai, lelkiéleti, vallási területeken korlátlan lehetőségei adódnak a visszaéléseknek, a valós tények félrecsavarásának, fonákra fordításának. Íme az emberiség megrontásának és romlásának törvénye, az emberiség tragédiájának rejtettebb, legmélyebben fekvő oka! Ez tán megvilágítja, miért alapvetően fontos Montesquieu eltussolt törvénye. Látjuk, tapasztaljuk: hihetetlen hazugságok halmozódnak és hatalmasodnak el az emberiség fölött. Ez azért lehetséges, mert a létezésnek ez a legmagasabb szintje, a szellemi tevékenység világa független a természeti, anyagi, fizika megkötöttségektől, mindenfajta megkötöttségtől. Ennek vannak előnyei is, fölméretlen hátrányai azonban katasztrófálisak. Az igazságok jobbára tetszés szerint gyurmaként gyúrhatók, formálhatók az igazság látszatával bíró hazugságokká a mindenkori érdekkövetelmények szerint. A visszaélés lehetősége tehát adott. Tudjuk: mai világunkban, ahol a visszaélés lehetősége fennáll, ott a visszaélés bekövetkezik. Ha adott a visszaélés lehetősége, visszaélnek vele. Ez az emberiség végzete.

– A maga tudatára ébredt emberiséget ugyanis a szellem, az értelem irányítja.

- A szellem viszont jelzett természeténél fogva alkalmas rá, hogy hamisítók, emberellenes erők sarlatános prédájává válják.
- Vagyis jóra és rosszra egyaránt fölhasználható.
- Bármí állítható és bármí tagadható. Az igaz, a valós, és az ellenkezője.
- Tudós bölcselek korszakokon át jöszertint öltre mentek a materializmus és az idealizmus párharcában.
- Korszakos ál-probléma ez. A Nagy Ellentét nem itt, hanem a szellemi törvény és törvénytelenység, igazság és hazugság között húzódik.
- A szellem hírhedt szabadsága - a manipulálhatóság szabadsága, a törvénytelen-szerűségekől való függetlenség szabadsága. Ez a világ veszedelme: út a valótlan-ságokhoz. Ez nyit utat a hamisítás, hazugság, csalás, visszaélés világuralmához, az emberiség elbuktatásához, bukásához.
- Védelmet ezzel szemben azonban nem a zsarnokság nyújt, hanem maga a szellem: az értelem működésének belső törvénytelen-szerűségei, szabályai, az értelem működésének alapszabályai, a logika és bizonyítás szigorú, pontos törvényei.
- Minden, ami ettől eltér, ami ez ellen a törvény ellen hat - a társadalom, az ember ellen, tudata és tudása ellen irányul, és az ember megrontására tör.
- Ennek szolgálatában áll minden olyan tényező, amely az értelem megzavarására és a gondolkodáshoz szükséges idő elvonására törekszik. Ennek szolgálatában áll minden misztifikáció, minden alátámasztatlan, bizonyítatlan állítás.
- Halálos ellensége az embernek, az emberiségnek a bármilyen formában színre lépő okkultizmus és miszticizmus.
- Ezeknek a jobbára vallási köntösben megjelenő, mesterségesen koholt művallások mezében föllépő, hatalmat istenítő és hatalmílag terjesztett misztikus hiedelem-rendszereknek némelyike nyíltan hirdeti a tudás és az ember lefokozását, s elképesztő makacssággal végzi a tudásba vetett hit és a világ jelenségeinek megítéléséhez szükséges tudás hiteltelenítését, megrontását.
- Itt az emberi világ bajainak gyökere, a tudás és az emberi értelem elleni orvháború, a miszticista szemfényvesztés.
- A világ ma álszent módon, kimondatlanul a tudás érvénytelenítésének, sőt bűnös voltának jegyében él, s annak a bibliai tételnek alapján áll, hogy az eredendő bűn, a bűnök bűne - a tudásszerzés, a tudás, ez a végzetes véték, ez az örökké tartó, letörülhetetlen kollektív bűn, amelyből a *bűnbeesés tana* szerint nincs, és soha nem lehet szabadulás. Míg ember él a földön, minden elmúlt és eljövendő nemzedék ennek terhe alatt roskadozik, minden megszületendő emberi magzat már előre a bűn bélyegét viseli.
- Következésképp mindörökre bűnös és elátkozott az egész emberiség, és a bűn terhe, az elátkozottság súlya alól sohasem szabadulhat.
- A bűn következménye a bűnhődés - az emberiségnek el kell pusztulnia. A művallásokban az emberiség teljes pusztulása rendszerint hön áhított célként jelenik meg, amelyet az egész Világegyetem pusztulása kísér az Apokalipszis folyamatában. Az emberiség elátkozottsága és elpusztítása tehát az emberiség által valóra váltandó célként jelenik meg.
- Lehet-e ennél nagyobb gyötrelme, nagyobb elátkozottság?
- Lehet-e ennél kétségtelemnebb bizonyosága annak, hogy kifordult, visszájára fordult világban élünk.

- Világbűn terhe alatt roskadozik az ember. Égbekiáltó bűne, hogy tudni akart és akar. Bűnös, mert evett a Tudás Fájának gyümölcséből és így feloldhatatlan bűnben leledzik. De mivé lenne tudás nélkül az Ember? Már rég elpusztult volna! A tudás bűnnek tartása, ha sikerül érvényre juttatni, önmagában elegendő az emberiség elpusztulásának bebiztosításához.
- Aki bűnös, annak bűnhődnie kell, megtorlást kell elviselnie, személyi (esetünkben kollektív) korlátozás és fenyítés alatt áll.
- Világos: az elkövetett bűnt nem szabad megismételnie, nem szabad többé a tudás-szerzés és gondolkodás világbűnébe esnie, mert ezáltal - az okkultista vallások tan-tételei szerint - újólag kihívja a Mindenható istenként élénk állított isten, Jahve bosszúálló haragját.
- Mindez csalhatatlanul jelzi, hogy szembefordult szülőjével és fényével, élete legfőbb biztosítékával, az értelemmel és a tudással az emberi világ.
- Ennek elkerülhetetlen és félelmetes következménye: a gondolat széltében tapasztalható hanyatlása, az ember leértékelése, a tömegek elbutítása, tévtanokkal való megfosztása a gondolkodás fogódzótól, és kirekesztése az igazi tudás megszerzésének lehetőségeiből.
- Az agy azonban léte törvényei szerint mégis működni kénytelen, s lefojtottságában is működik, amennyire lehet, noha működése ellentmondásban áll a hatalmi-okkultista vallási tilalmakkal, hatalmi alapon létesített tabukkal.
- A gondolat és tudás elleni tilalom tehát az élet valóságába ütközik. Ezért a miszticizmus álszent hipokritái némileg elkendőzik tudásellenességüket, nem lépnek fel brutális nyíltsággal a tudás ellen, hanem azt példázatokba, mesékbe burkolják. Gyakorlatilag azonban minden lehetőt elkövetnek, hogy bemaszlagolják, lehetetlenítsék az igazi tudást, az emberiség önmagáról való tudását, az alávetett tömegek tudását.
- A cél a tudatlanítás, gondolattalanítás, az emberiség értelemtől, gondolkodástól, önmaga helyzetének megítélésétől, életképességétől való megfosztása.
- Ez pedig nem más, mint az Ember védtelenítése.

Miért szükséges ez? Kinek van szüksége erre?

- Csak egy válasz lehetséges: valamiféle emberellenes erőnek.
- Emberellenes erő vált úrrá valamilyen módon az emberiség fölött. Ennek az erőnek érdeke, hogy letakarja az emberiség szemét - ahogy a lelövésre kijelölt emberek, lovak szemét takarják le, hogy ne lássa, ne tudja, mit tesznek vele, mire készülnek ellene.
- Vagyis: ami az okkultista-miszticista művallások létrejöttekor érvényesült, és amit legfőbb vallási követelményükként az emberiség elé állítottak, nem más, mint az Ember védtelenítése, bűnnel bélyegzése és sötétben tartása, az áldozat védtelenítése.
- Vagyis: ami a világgal történt és történik, nem más, mint az emberiség elbuktatása, bukása, szolgaságra vetése.
- Világosan kell látnunk: az emberiséget az értelemnek, a szellemnek kellene irányítania.
- Ez az erő azonban tetszés szerint alakítható, formálható, csűrhető-csavarható.
- Ekként következett be tíz-valahány ezer évvel ezelőtt az emberiség bukása. A

szellem törvényének ez a lazasága tette lehetővé az aranykori boldog világ és az emberiség egyetemes aranykori vallásának, a napistenhitnek a megdöntését, hogy emberellenes, okkultista művallások lépjenek a helyébe.

- Az emberiség egyetemes őshitének megdöntésével, az emberiség roppant tömegeinek, túlnyomó részének szolgaságra vetésével, a tudás trónfosztásával és bűnössé bélyegzésével az egész kozmikus világra érvényes világtörvények szenvedtek súlyos sérülést.
- Idézzük föl újra Montesquieu szavait: „Ha el tudnánk képzelni egy másik világot, mint ez, annak is állandó szabályai lennének, vagy elpusztulna.” (Montesquieu 1748/1962, 118.). Vagyis Montesquieu törvénye szerint egy olyan világ, amelynek nincsenek állandó - természeti törvények meghatározta - szabályai, menthetetlenül pusztulásra van ítélve.
- Széltében tapasztalható jelek arra mutatnak, hogy világunk rohan a végpusztulás felé.
- A szenvedő fél: az emberiség.
- A kínálkozó megoldás: a megsértett világtörvények helyreállítása.

3.) MEGHASONLÁS TÖRVÉNYE

A meghasonlás - bomlás, az önazonosság széthullásával, a részegységek szembe fordulásával, egymás elleni küzdelmével egyértelmű. A meghasonlás óhatatlanul hanyatláshoz, pusztuláshoz vezet.

- Fölbomlanak az ősi népi egység kötelékei,
- rétegekre töredezik a társadalom,
- fölbomlik a Természet ősi hármassága: test, lélek, szellem,
- a hármasság elemei egymás ellen fordulnak,
- fölbomlik az ősnyelv,
- az erőszak úrrá lesz a földön (Genezis),
- az erőszak elnyomást szül,
- az elnyomás léleklefojtást, emberkorcsosulást,
- Isten törvényei a visszájára fordulnak,
- az embertipró hatalom terjeszkedésbe kezd,
- a terjeszkedés háborút, embermészárlást hoz,
- ember ember ellen fordul, és ember embernek farkasává válik (Homo homine lupus),
- nép nép ellen támad, ország ország ellen,
- a hatalmi terjeszkedésből kikél a világhódítás és a világalom tébolya.

Miért a látszat-hívők, ál-hívők sokasága? Vajon miként, miért és milyen körülmények között alkalmazkodott a magyarság a rákényszerített új, idegen hit követelményeihez? Szívvel-lélekkel azonosult-e a magyarság és a világ a zsidókereszténységgel, vagy csupán látszathívökké váltak? Mennyiben váltak zsidókeresztény hívökké a magyarok? Mi teszi elkerülhetetlen szükségyszerűséggé a zsidókeresztény hit látszólagosságát? Miként és milyen körülmények között alkalmazkodott az emberiség és a magyarság a rákényszerített új, idegen hit követelményeihez?

A világ jelzett meghasonlottsága, az értelmet, tudást lefokozó okkultista vallási rend-

szerek ellentéte, ütközése a gyakorlati étellel, óhatatlanul a „hívők” meghasonlottságát eredményezte. Az élet élni akar, ha pedig élni akar, úgy elkerülhetetlenül ütközésbe kerül az életidegen hitelvekkel, az önmegtágadás, önálárendelés, tudásellenesség elveivel, a „szeresd ellenségeidet”, a „Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel”, és a többi ezekhez hasonló tantételekkel, de még a „Ne ölj!” szép elméletével is, mivel a meghasonlott világ hatalmi tényezői, a háborúkat állandósítva, az embert mindújra ölik és ölni kényszerítik, ráadásul az ölés egyre kifinomultabb módozatainak kifejlesztésével.

Az okkultista vallások tételei elbuknak a valósággal szemben. A következmény: mély, jobbra nem tudatos (vagy nem egészen tudatos) vallási meghasonlás, a vallások különdlegessé, a „hívők” látszat-hívókké válása. Az élet ellentmond a miszticizmusnak és képviselőjének, az okkultista vallásoknak. A látszat-hívóság - amit annyiszor szemére vetettek (jogosan) a magyaroknak, és amiről annyit panaszkodnak a klerikusok - nem az emberek bűne, nem megátalkodottságukból fakad, hanem az okkultista vallási tételek hamis voltából, életidegenségéből, élet- és emberellenességéből, elfogadhatatlanságából. Még senki sem készített számadást arról, hány látszathívő, álhívő él a világon. Kár is volna vesződni ezzel. A világ nagy meghasonlása és alapvető ellentétei ugyanis gyakorlatilag valamennyi hívőt látszathívővé alacsonyítják.

Egyszerűen arról van szó, hogy ezekkel a vallásokkal teljes szívvel-lélekkel (elmével) azonosulni - lehetetlen. Ékes bizonyága ennek a világunkat mind növekvőbb mértékben elszaporodó szekta-özön. A kétségbeesett hívők a művallásokból a mákonyos ködöt, maszlagot árasztó szektákba menekülnek. Csöbörből vödörbe, rosszabba, mint vödörbe. Érdekes módon a zsidókereszténység nem lép fel a szekták ellen. Mindezek folytán - bátran mondhatjuk - világigény él az emberekben egy új, igaz, életigenlő és életközpontú vallás iránt.

A tényleges, igaz mivoltából kifordult, hazugságra épülő mai világ és az igazságra épült magyar nemzet ellentétei - a magyarság mai viszonyai, mértéken felüli történelmi sújtottsága okán - még az átlagosnál is kirívóbbak és élesebbek. Hozzájárul ehhez, hogy a magyarságnak volt ős, nemzeti vallása és azt fegyveres erővel rabolták el tőle, hogy véres erőszakkal kényszerítsék rá az idegen vallásra. Fokozta ezt az, hogy a kényszer-vallásra térítés óta a magyarság hajdani hatalma megtört, és iszonyatos történelmi kataklizmák, csapások sora sújtotta. Ám a magyarság mélytudatában minden üldözés, tiltás dacára kiirthatatlanul tovább él az ősvallás emlékezetének édessége, és a honvédő isten, a Magyarok Istenéhez való mélyről fakadó, ösztönös ragaszkodás. Minálunk ez - össznépi igény, amely föltör a legbarbárabb lefojtás és a magyar nemzeti vallásra irányuló nemtelen támadások ellenére.

Szívvel-lélekkel sohasem azonosult a magyarság - ahogy a világ sem - a zsidókereszténységgel, csupán hamis kulisszák közé vezetett, önmaguk eredeti lényegéből kifordított hívókké, látszathívókké váltak.

4.) AGGASZTÓ VILÁGJELENSÉGEK

Döbbenetes világjelenségek támasztják alá mindezt.

- Szakadatlanul nő a hamis dogmák félelmetes uralma.
 - Világszerte rohamosan szaporodik, burjánzik a sötét misztifikációkat terjesztő, életellenes és nemzetrontó szekták száma.
 - Világjelenséggé vált a kontraszelekció, az emberiség elkorcsosodása.
 - Mindinkább farizeusok, hipokriták, képmutatók, szellemi és erkölcsi toprongyok veszik át a világ szellemi és politikai vezetését. Az igazság és az igazságérvényesítés nevetség tárgyává vált.
 - A kábítószer fogyasztás félelmetes világjelenség.
 - Nő a világ kettészakadása ún. jóléti és nyomorba süllyedő országokra.
 - Éhhalál fenyeget embermilliókat.
 - Állandósulnak a háborúk, a helyi háborúk.
 - Nő az öngyilkosok száma.
 - Pusztító hullámokban terjed az alkoholizmus.
 - Félelmetes világhatalommá nő a bűnözés, összefonódik a politikával. A bűnüldözés mind tehetetlenebbé válik. Bűnöző államok jönnek létre.
 - A világ országai rejtélyes módon, ismeretlen, rejtélyes magánszemélyeknek, testületeknek mindinkább eladósodnak. Ismeretlen erők aranyhurkot vonnak az emberiség nyakára.
 - Fokozódik a magán és állami terror.
 - Terrorszervezetek veszik át államok vezetését.
 - A lőfegyverek tömeges elterjedése mindinkább aláássa az életbiztonságot.
 - A világ létének abba az állapotába jutott, hogy önmagát, környezetét pusztítja. A környezetszennyezés hovatovább megsemmisüléssel fenyegeti a földi életet.
- Tegyük hozzá: ez a lista távolról sem teljes.

5.) AZ EMBERISÉG NAGY VÍZÖZÖNKORI KATAKLIZMÁJA

Az emberiség sorsának nagy fordulatakor, a Paradicsomból való kiűzetéskor, azaz az Aranykor megdöntésekor eltöröltetett az aranykori élet szabadsága, ősidőkben gyökerező élet- és világszemlélete, valamint hitvallása, napvallása, napistenhite is.

1. Az új korszak, az erőszakra épült hatalmi korszak semmiképpen és semeddig sem maradhatott volna fenn, ha nem fordul szembe az Aranykor szellemiségével, élet- és világfelfogásával, vallási hiedelemrendszerével, és nem pusztítja el azt.
2. Az új korszak, a hatalmi korszak elemi szükségleteiből fakadóan az Aranykorról együtt annak szellemi világát, szellemi szabadságát is könyörtelenül el kellett törölnie.
3. Mivel azonban az Aranykor az egész őskori emberiségre kiterjedt, és szellemisége, vallása, a napistenhit az egész egyetemes aranykori emberiség vallása volt, az új hatalmi vallásnak szembe kellett fordulnia - célja megvalósítása érdekében is - az egész emberiséggel.
4. Még élesebbé tette a végzetes fordulatot az, hogy ekkoriban nem létezett még semmiféle eszmerendszer, sem társadalmi, sem vallási, amiből az elnyomásra

épült új rendszer a maga világát ráépíthette volna.

5. Semmiből semmit nem lehet építeni.

6. Így hát az új rendszer rákényszerült, hogy mintegy kirabolja azt, akit megölt, és akit el akart tüntetni a föld színéről úgy, hogy nyoma se maradjon.

Ennek alapján létesültek a hatalmi korszak okkultista művállásai az aranykori vallásból kiragadott, mesterségesen eltorzított, valamint az új hatalmi szükségleteknek megfelelő, az új rendszert igazoló koholt elemekből.

6.) A MAGYARSÁG TRAGÉDIÁJA

Az aranykor ősnépének maradványa, a magyarság, évek tízezrein át megőrizte ősi hitvallását, a napistenhitet. Ez csak azért történhetett így, mert a magyarság ősidők óta nem változtatott helyet, és az Aranykor óta itt élt őszülők földjének központi felségterületén, a Kárpátok közében. Számptalan történelmi bizonyosság szerint a magyarság itt született, itt alakult ki ezen a földön, a hegyek koszorúja által védett medencében, beláthatatlan időkkel ezelőtt, még abban az időben, amikor *az emberiség egyetlen egyetlen népi egységet képviselt.*

Ezer évvel ezelőtt azonban, Géza nagykirály korában gyökeres, tragikus fordulat történt a magyarság életében. Népünket titkos, idegen megszállók rákényszerítették őseink istenének, hitének elhagyására, és hatalmi erőszakkal rákényszerítették a zsidókereszténységre. A mindaddig Európában páratlan közszabadsággal bíró magyar népet megfosztották ősi hitvallásától és istenétől, a Magyarok Istenétől. Ezer évvel ezelőtt Magyarország, aki akkor Eutópa vezető katonai hatalma volt, a titkos erők áldozatává vált és magyargyűlölő ellenséges idegenuralom alá vettetett, amely, önmaga álcázásául, magyar bábkirályokat ültetett a magyar trónra (l. Grandpierre K. 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása... és 1991. Királygyilkosságok című köteteit.). Ekkor kezdődött meg Magyarország és a magyar nép mindmáig tartó, a maga nemében példátlan tragédiája. Ezer éven át nyílt és álarcos hatalom minden rendelkezésre álló eszközzel irtotta a magyar népet - amely hajdani létszámának, ősi felségterületének csekély töredékére fogyott - és a magyar hagyományokat, a magyar ősvallás erekyeit, azzal a könyörtelen céllal, hogy semmilyen föllelhető nyoma ne maradjon, még az emlékezete is kiirtódjék.

Ámde - és ha hihetnénk a csodákban, azt mondhatnánk, hogy csoda történt - a rettentő nyomás, a lelkekre kényszerített zsidókeresztény vallási iga ellenére, szem elől rejtett, láthatatlan nyomokban mégis fönmaradtak a magyar nemzeti vallás alapelemei, és titkon, rejtetten tovább élt és ma is él, mégis él a Magyarok Istene.

7.) IGÁT RAKOTT-E A KÖZÉPKORI ZSIDÓKERESZTÉNYSÉG A SZABAD MAGYAROKRA?

Ezer éven át irtották a magyar ősműveltséget. Eltörölték a magyarság ellen végrehajtott titkos háború nyomait is, az ekkor végrehajtott nemzetgyilkolás iszonyú tényeinek minden nyomát igyekeztek kitorolni a nemzet emlékezetéből. Önkéntes kereszténységre áttérésről beszélnek, a magyar ősi vallás önkéntes elhagyásáról, holott ami ekkor végbe-

ment, nem is vallásos jellegű cselekmény volt, hanem teljes titokban végrehajtott titkos katonai megszállás és nemzetirtás. A zsidókereszténységre térítés csak előkészítője és álcája volt a nemzet mézárlásának, idegen iga alá hajtásának.

Az új, idegen hit mezében valósággal mézárszékké, iszamos embervágóhiddá változtatták a szerencsétlen országot. Az ürügy a kereszténység volt. Aki megtagadta a kényszeráttérést, egyszerűen lekasabolgták, felkoncolták. Rémitő idegenuralmi terror nyomása nehezedett az országra. Az embereket, hajdani szabad, boldog magyarokat jogfosztott barmokként terelték az általuk rabigában felépített keresztény akolba. Vallási mezbe bujtatott idegen igába kényszerítettek mindenkit. Az ország földi siralomvölgyggyé változott.

Nem estünk túlzásba? Igába vetették a magyarságot? A kereszténység igájába? Lehet-e ez? Elfogadhatjuk valóságnak ezt? Iga a kereszténység? Hol erre a bizonyíték? Feleljenek maguk a középkori klerikális szerzők. Idézzük az Árpád-kori legendákat. Ezek a legendák nyíltan, szó szerint kimondják: rárakták a magyar nép nyakára a kereszténység igáját.

Bizonyítsunk az általunk szerkesztett középkori legendákkal. Íme a következőket írják: „Minden jónak ellensége, az irigységgel és gonosszággal teljes ördög, hogy Krisztus apródjának (Szent Istvánnak) szent szándékát szétzilálja, beháborút támasztott ellene; az ő sugallatára vonakodott a pogány nép nyakát a keresztény hit igájába hajtani (...)” (Érszegi (szerk.) 2004, 30.).

A magyar nép azonban nem óhajtotta nyakában megtűrni a judeo-kereszténység igáját, és évtizedeken át újra meg újra fölkel szabadsága védelmében, a gyűlölet-szító iga ellen.

István „(...) katonaságának vezéreit az igaz isten (Jahve - G.K.E.) tiszteletére térítette. Akiket pedig rajtakapott azon, hogy más utat követnek (azaz: ragaszkodnak az ősvalláshoz) fenyegetéssel és rémitgetéssel törte igába.” (Érszegi (szerk.) 2004, 32.). Maguk a középkori magyargyűlölő klerikus legendaszerzők vallják, hogy a magyarságot az új, idegen hit igájába kényszerítették. Az ige tehát igává vált, igei igává, amelyet hatalmi erőszakkal kényszerítettek a magyar nemzet nyakára.

Ugyanezek az Árpád-kori legendák és intelmek a lehető legsötétebb színnel festik eleinket. Már-már szinte beteges rosszindulatról és sötét szándékról tanúskodik az a sok rossz, amit nemzetidegen középkori klerikusai rákentek, ráhalmoztak a korai magyarságra.

De a kérdés jelentőségére való tekintettel vizsgálódjunk tovább, önmagunkat is ellenőrizve. Hátha mégis békésen, a meggyőzés erejével vették rá őket az áttérésre? Hátha ők maguk is belátták: az új, idegen vallás jobb és ígéretesebb? Ki ismertette velük az új hit tételeit? Ki győzte meg őket? Magyarul tudó papok tízezrei végezték ezt a munkát, Bibliával és egyéb szükséges iratokkal valamennyien fölszerelve? Napokon, heteken, éveken át ismertették, az új vallás tanait, győték meg kötetlen, szabad beszélgetésekben a népet? Ezen a módon valóban megtörténhetett volna a térítés.

Csakhogy az a baj: nem volt tízezer Biblia, és nem volt tízezer magyarul beszélő nyugati pap sem. Nem volt egy sem. A Biblia első teljes magyar fordítását, mint tudjuk, Károli Gáspár készítette el - 1590-ben. Miként történhetett így a térítés? És nemcsak könyv és nyelv - idő sem volt a térítéshez, sem a „térítő”, sem a parasztok részéről. Vagyis a békés, meggyőzősés térítés - teljes képtelenség. Csak az erőszak, a kényszerítés jöhet szóba.

De hogy jön az ember legbensőbb vélekedéséhez, lelkiismereti szabadságához, vallási felfogáshoz a kényszer, a kényszerítés, hiszen hit és kényszer - tűz és víz - kizárja egymást. Mégis ez történt. Kordokumentumok, legendák, krónikák sora tanúsítja. Fegyveres kényszerítés történt. Hogyan? A judeo-kereszténységnek fegyveres hadserege volt, s azzal végezte a „térítést”? Nincs erre nyílt, dokumentálható, forrásszintű adat. De miként is lehetett volna ilyen hadserege, amikor efféle haderő ekkor Európában, úgy mond, egyáltalán nem létezett? Ha ugyanis léteznek, akkor, vélhetnénk, megtámadja, vagy legalább is megkísérli a támadást Magyarország ellen, amely olyan katonai erőfölénnyel rendelkezett, hogy még a közelébe sem merészkedtek.

Magyarország gerincét mégis megroppantották. Hogyan és mi módon? Hiszen Magyarország ellen ekkoriban nem folyt háború, sem semmiféle hadművelet. Mégis elbántak vele. Történelmünknek egyik legmélyebb, hét réteggel fedett titka ez. Az egyetlen lehetséges - és a tényeknek megfelelő magyarázat: titkos úton bántak el Magyarországgal. Vagyis az untig hangoztatott „térítés” álarcában titkos katonai megszállás történt. Ez természetesen nem mehetett volna végbe belső árulók közreműködése nélkül. A nyugati papság a titkos megszállók fegyvereinek árnyékában vonult hazánkba, és titkos fegyveres hódítók oltalmában végezte a szellemi hódítást. Fegyverrel, nem kereszttel.

8.) A LEGNAGYOBB ALÁVETETTSÉG

William Blake, a XVII-XVIII. század fordulóján élt nagy angol költő, Ezékiel megálapításából („Annyira szeretttük Istenünket, hogy az ő nevében megátkoztuk a környező népek összes istenségeit, lázadóknak nyilvánítva őket.”) az alábbi következtetésre jutott: „A köznép azt a tanulságot vonta le ebből, hogy végül minden nemzet a zsidók alattvalója lesz. És mint minden szilárd hit, ez be is teljesedett (...) mert minden nemzet a zsidók törvénykönyvében (a Bibliában) hisz s a zsidók istenét (Jehovát) imádja. Lehet-e ennél nagyobb alávetettség?” (Blake 1790/1977, 143.).

Hozzátehetjük: mint a dogmáknak és az idegenuralomnak való alávetettség. Annak a dogmának, amely magát az áldozatot kényszeríti az önkéntes önfeladásra.

Vakok volnánk, ha nem látnánk, hogy a legszélsőségesebb vallási-szellemi alávetettségbe kényszerítettek bennünket, és amíg vissza nem találunk, nem térünk vissza a magunk ősi vallására, mindaddig egyre fokozódó szellemi és anyagi rabszolgaságban kell tengetnünk életünket. Ha a magyarság tragédiáját áttekintjük, felfogjuk, hogy ez a nemzet ezer év óta zuhan lefelé, mind mélyebbre és mélyebbre, és nincs más kiút előtte, mint az önmagához, ősei hitvallásához való visszatérés.

Szédeületes elgondolnunk, hogy ezer esztendővel ezelőtt még óriási, meghatározó európai hatalom volt a magyar, ma pedig felségterületeitől, lélekszáma óriási részéről megfosztott, sorvadásba taszított nemzetként tengeti létét, akitől még saját hitét is elragadták, arra kényszerítették, hogy önként és dalolva vallja a saját romlását előkészítő idegen hitet. Ma már akárki láthatja, hogy közéletünk képviselői valahogy olyképpen viselkednek, mint akiknek tetteit magyarságtól idegen, ellen-érdekek vezérlik. Ide süllyedt a magyar!

A hajdani, régi magyar személyiséget Névtelen Jegyzőnk ekként állítja elénk: „Hogy kemény egy nemzet volt, hitem szerint azt ma is megismerhetitek ivadékairól.” (Anonymus 1200 k./1975, 79.). Hol van hát, hová lett a hajdani keménység és vitézség? Miként

vedlett át a hajdani vitéz magyar kenyérre kenhető, gerinctelen puhánnyá? Mindez vajon nem ezer éven át elszenvedett szellemi idegenuralom, illetve ezerévi alávetettségünk következménye, hogy kifordultunk nemzeti egyéniségünkől? Berzsenyi szava kiált fülünkbe:

„Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod, Árpád vére miként fajúl?
Nem látod a bosszús egeknek
Ostorait nyomorúlt hazádon?”

Berzsenyit a magyar nemzeti lét súlyos kérdései nyomasztják. Mélyreható tekintete előtt páratlanul éles világításban tárul fel a nemzeti sors és a nemzeti múlt. Szavaiban rejtett ősvallási nyomok is megjelennek, pl. a „bosszús egek”, vagyis itt nem egy idegen istennel összetéveszthető isten, hanem maguk az „egyek” neheztelnek! (De ennek jobb megvilágítására később térünk ki.)

Nyitva marad a kérdés: mikor indult romlásnak a magyar? Berzsenyi korában, vagy már századokkal előbb? És miért, s mi által? Idézzük tovább a verset!

„Nyolc századoknak vérzivatarja közt
Rongált Budának tornyai állanak,
Ámbár ezerszer vak tüzedbe
Véreidet, magadat tiportad.”

Kérdés: miért a vérzivatarok? Mióta áll ős-budavár? A „Véreidet, magadat tiportad” kétségkívül belső meghasonlásunkra utal, de miért a meghasonlás?

A következőkben választ ad erre a költő:

„Nem fojthatott meg Zápolya öldöklő
Századja s titkos gyilkosaid keze,
A szent rokonvérbe feresztő
Visszavonás tüze közt megálltál...”

„Most lassu méreg, lassu halál emészt.
Nézd: a kevély tölgy, mellyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne termő
Férgek erős gyökerit megőrlik”
(Berzsenyi 1810/1999, 106.)

Hátborzongató képe a pusztulásnak - másfél évszázaddal ezelőttről. Mégis annyira valós és életeleven, hogy találva érezzük magunkat. Akárha ma is írhatta volna a költő, mert a magyar önvédelem szüntelen rombolása folytán, s a mételyező tévtan és szemétozőn következtében alászállt a nemzet életfenntartó összetartozástudata, és ez mindmáig fennáll.

Márpedig kegyetlen világunk törvénye, hogy a lankadót lankasztják, addig püfölik, míg ellankad és nem ellenkezik tovább. A bőrét kockára vetőt megnyúzzák, akinek pedig önvédelmi rendszerét (immunrendszerét) letéperik, az megfertőztetik.

Mindez nemzetekre is áll. Még fokozottabban, mint személyekre.

9.) KERESZTÉNYSÉGRE KÉNYSZERÍTÉSÜNK KÖVETKEZMÉNYEI

Tárgyunktól eltérő lévén, csupán rövid áttekintést nyújthatunk a régi magyarok személyiségéről, egyéniségéről. Régi, középkori kútforrásainkból tudjuk, hogy Géza nagykirály koráig eleink páratlan közszabadságban és személyi szabadságban éltek. Bizton állíthatjuk: a tizedik században Magyarország volt az emberi szabadság utolsó szigete. Mert míg a nyugati világ a velejéig rothadt, erkölcsileg züllött római rabszolgatartó rendszerből nőtt át a feudális félrabszolgaságba, a jobbágyságba, addig itt, az Európa közepén élő Magyarországon még virult az aranykorból átmentett nemzeti közszabadság!

10.) DOGMÁK URALMA A MAGYAR ÉLET ÉS NEMZETI ESZMÉLET FELETT

A dogmák hivatása kettős: egyrészt - *áligazságok igazságként való besulykolása, és - az agy öntevékeny munkájának megakadályozása.*

Át kell gondolnunk, micsoda dermesztő erő ez szellemünk, a magyar szellem felett. A magyar Géniusz immár egy teljes évezrede a rálőcsölt dogmák ólomfedele alatt vergődik, valóban úgy, mint akire rászakadt a beomlott tetőzet, mellkasának csontkosara beroppant, bordái betörték és fuldokolva, zihálva szedi a levegőt.

Életidegen dogmák borítják be az egész magyar szellemi láthatárt. Hatásuk végzetes. Mert *a dogma nem más, mint agyba beépített idegen, merevítő anyag*, olyasmi, akárha holmi betonelemet építettek volna be agyunkba, rideg, merev idegen testet, ami megnehezíti, akadályozza, vagy éppen lehetetleníti a gondolkodást. Ez a dogmák lényegi célja: *megakadályozni, megbénítani, kisiklattan rögzíteni a gondolkodást.* Minek gondolkodni, mikor beépített sémáink eleve megszabják vélekedésünket? És ez kényelmesebb is. Belemerülhetünk a szellemi tohonyaság, a nemgondolkodás posványába - minek törjük a fejünket? A következmény: nem látjuk át, mi történik velünk, mit tesznek velünk, és mi történik körülöttünk a világgal, a magyarsággal, mi szipolyozza ki erőnket, mi rabolja el javainkat, életünk célját, örömét. Nemcsak Shakespeare nem tudja, mi zökkentette ki az időt. A ránk ragadt, bemagolt, bemaszlagolt dogmáknak, aranyköpéseknek alapvető szerepe van az egész társadalmat, az egész világot behálózó hazugságok uralmának megszilárdításában. És abban is, hogy alávetett, magatehetetlenné, védtelessé tett páriákká fokozzanak le bennünket, olyan magatehetetlen lényekké, akik képtelenek helyzetük, sorsuk, kifosztottságuk helytálló megítélésére. Mindezt kiegészítik azzal, hogy tudatosan hirdetik, szervezeten sugallják az emberi értelem viszonylagosságát, képtelenségét az isteni és emberi dolgok lényegének megértésére. *A dogmák és az emberellenes álszent, körmönfont hazugságok kegyetlen jégverésként verik le az ember önmagába vetett hitét, kiölik önbizalmunkat, és arra készítetnek bennünket, hogy adjunk fel minden ellenállást, adjuk meg magunkat - hogy azt tehessenek velünk, amit akarnak.*

Vagyis a cél: leverni, kiiktatni az emberi önállóságot, a gondolkodást, az emberi önbizalmat s elérni azt, hogy az elme képtelenné váljék a világ dolgainak önálló

megemésztésére, megítélésére, és természetellenes, ferde módon az önfeladásban vélje megtalálni önmagát. A *dogmák rabja*: szellemi élőhalott, új keletű szóval: afféle zombi - önnön életétől elidegenített tetszhalott ember, aki lemond önmagáról, alárendeli magát a külső hatalomnak, amely arra tör, az az érdeke, hogy az alávetett embersokaság, a tömeg gondolattalanul fogadja el mindazt, amit tesznek vele. A tények megítélését bízza másra, bízza arra a felső rétegre, amely a legtöbb esetben elnyomorítja és kizsarolja őket. Ne töprengjünk hát a magunk és a világ sorsán. Bízunk azt a kiváltságosokra, a nép fölötti hatalmat kisajátító élősdiekre, tojásfejűekre.

Szerintük kellő készség, tudás és gondolkodási képesség híján az „egyszerű emberek” amúgy sem alkalmasak és nem is képesek a világ dolgainak megértésére, vessék hát alá magukat béketűrően, fenntartás nélkül, istenfélő emberekhez illően a mindenkori hatalomnak, hiszen „a hatalom Istentől való...” *szerezd ellenségeidet*. (Engedd, hogy levesedbe köpjenek, mindenedből kiforgassanak, házadból kiverjenek, meggyalázzanak és megöljenek, addig is térdepelj elébük, nyald kutyaként a kezüket, csókold a rád taposó lábat, akkor leszél derék hívó és jó magyar.) *A türelem rózsát terem*. (Csak legyen, aki kivárja.) *Boldogok a lelki szegények, mert ők bírják a földet*. (Úgy bizony, csak körül kell nézni.) Még Arany János is rátett erre egy lapáttal mondván: „S a butának sorsa földi éden” (Arany 1850/2005, 89.). (Tán mert csupán félig él, szinte nem is él, s mindig a rövidebbet húzza?) Idesorolható a goethei aranyköpés is, amely szembeállítja a szellemet az étellel: „Fiam, fakó minden teória, s a lét aranyló fája zöld.” (Goethe 2006, 160.). Annyi a dogma, a butító aranyköpés, hogy fölsorolni se győznénk. Akadnak köztük bőven „tudományosak”, társadalmiak, történelmieket, vallásiak, politikaiak, filozófiaiak és irodalmiak. Az embernek akaratlanul eszébe ötlük róluk egy magyar népi csodarigmus:

„Szár az tónak nedves partján
Döglött béka kuruttyol.
Hallgatja egy süket ember
Ki a vízben lubickol.”

Magolják be hát az emberek a mások által kiagyalt tév-táv-tan-igéket (áligazságokat, frázisokat), és ezen csudálatos igék szerint törődjenek bele sorsukba? Vessék alá magukat a sorsnak, a dogmáknak, a mindenkori hatalomnak és főleg - ne gondolkodjanak?

Nem kell különösebb zsenialitás ahhoz, hogy fölismerjük, valamennyien szélsőséges alávetettségben, alárendeltségben élünk. Agyunkat roppant félretájékoztató hírverő gépezetek kikapcsolták, nem ocsúdhatunk önmagunkra, nem tudjuk, mi történik velünk, mit követtek el és követnek el ellenünk, mert szakadatlanul ömlik ránk a mérgező szellemi szemét minden forrásból, az ún. tömegtájékoztató (félretájékoztató) intézményekből, miknek nem szennyeznie, de tisztítania kellene körülöttünk a levegőt, a szellemi környezetet. Hasonlatosak vagyunk már a bűzhödött szennyáradatban fuldokló halakhoz: kapadoznánk a tiszta víz után, de nincs tiszta víz sehol.

Agyunkat azért alakította ki évmilliók során a természet, hogy fölfogjuk és megemésszük vele a világ jelenségeit. Ezért van agy, ezért agy az agy, ezért az elme. Agyunk, ez a kozmikus földi csillagtelep azért van, hogy felfogja, magába fogadja a Kozmoszt minden jelenségével, gyötrelmével egyetemben. Közel hatmilliárd agy-csillagtelep

él a földön (ma már közel hétmilliárd - GA). Ennek a tömérdek földi csillagtelepnek a működése fénybe kellene borítsa a földkerekséget. De sajnos sötét van. A csillagtelepek sötétek, nem működnek, kihunytak, az emberi szellem ellenségei, roppant közösségeinek kizsigerelői, a kölcsönösség világtörvényének erőszakos, brutális kijátszói és fölforgatói leállították, kikapcsolták az emberi agyak működését, hogy akadálytalanul és büntetlenül követhessék el gaztetteiket.

Világunkban az emberi elme működése többé-kevésbé gyanús és törvénytelen lát-szatú, gyakran megtorlásra vezető tevékenységgé vált (ismert a szólás: „mondd meg az igazat, és betörik a fejed!”). Bizonyos felsőbb hatalmi és egyházi körök hírhedt álláspontja szerint az önálló gondolkodás (a szabad gondolkodás) szükségtelen, de tilalmas is, minekutána a szent dogmák kimondják: a zsidókereszténység tételeit el kell fogadni úgy, ahogy kimondatnak. Elvégre rá is van írva: Szentírás! Az Istentől kapott emberi ész tehát, úgymond, ki kell kapcsolni. Mert „hinni kell, nem pedig tudni”. Vagyis: az elmét félre kell vetni. Leállni! - ez a parancs az észnek, az értelemnek. Éljen az ész által nem ellenőrzött vakhit! (vagyis a szellemi rabszolgaság!) Ne kontárkodjon bele a hit és az isten dolgaiba. (Még kevésbé a hatalom dolgaiba.)

Mindehhez társulnak az egyre gyarapodó tilalmak. Az emberiség-ellenes háttérhatalom köztünk járó ügynökei mind több és több fojtogató tilalom-köteléket helyeznek az emberi szellemre. Mindinkább korlátozzák a vélemény- és szólásszabadságot. Mind fojtogatóbb hurokba vonják az emberi szellemet, akár sintérek a gazdátlan ebet. Tilalmas ez, tilalmas az, tilalmas amaz! A történelem évmilliói által természeti úton kialakított és a történelmet, emberiséget fenntartó, népeket, nemzeteket, „isten arcait” (Hamvas Béla) arctalanítani, feldarálni törekvő hatalmi erők például tilalmazzák, bűncselekménynek minősítik bűnelkövetők nemzetiségének megjelölését, ámde csak azokban az esetekben, ha azok bizonyos csoportokhoz tartoznak.

Engesztelhetetlen fajgyűlölők viszik a fajgyűlölet elleni harc lobogóját, és az emberiséget szétromboló, fölülről irányított célzatos fajkeverés időszakában tilalmazzák a kártevő idegenek beözönlése tényének kimondását.

Mind világosabban kivehető, hogy mindezek a tilalmak az önvédelem kikapcsolása és a behatolók, bomlasztók mentegtetése irányában hatnak. Hinni kell - vakon -, elfordítani vagy bekötni a szemet, hogy azt se lássa, amit lát. Gyűlnek, sokasodnak a társadalmi (és „isteni”) jelenségek, amiknek mibenlétét tilalmas felfogni. Alattomban így készül a hurok, a sintérhurok az emberiség számára. Az Apokalipszis egyre közelebb kerül.

Tízezer évvel ezelőtt lefokoztattak az állatok, lélektelen hústömbökké alacsonyítottak, vadlövő vadakká, vágóállatokká, akiknek rendszeres, tömeges irtása megengedett. Aranykori mágikus látású eleink még tudták, hogy az állatnak, az ember földi élettársának is van „lelke”, van agya, központi érzékszerve. Az állat is érez és „gondolkodik” - ezért van az állatoknak agya, azért, hogy a maguk módján ők is megemésszék a világ jelenségeit, hiszen e nélkül lehetetlen volna létezniük is. Mindez azonban semmit sem nyomott a latban: az állatok - tömeges irtásuk érdekében - mintegy kitaláltak a lelkes lények közül, és élethez való joguk az emberrel szemben semmissé vált. Kirekesztettek az állatok a zsidó-keresztény angyalkás túlvilágból is, amely ordítóan nevetséges intézménnyé válna, ha abban bikák bömbölnének, kakasok kukorékolnának, sakálók üvöltöznének. Így hát az állatok lefokoztattak és kirekesztettek. Korunkban a szerencsétlen állatok után az Ember következik. Meglehet, napjainkban az Homo Sapiens háziállattá történő lefokozásának napjait éljük, annak minden iszonyú, még szinte föl-

foghatatlan következményével együtt.

Az ember lefokozásának gyökerei, mint már jeleztük, az ókorba nyúlnak vissza. A Paradicsom gyönyörei között édeglő, bűnt nem ismerő Ember ugyanis állítólag „borzalmas” bűnt követett el és örökké tartó bűnbe esett, jóvátehetetlen, „eredendő bűnbe”, mivel engedett a kígyó „csábításának” és evett a Tudás Fájának gyümölcséből. Ha nem cselekszi ezt és tudatlanságban leledzik - örök időkre élvezhetné bambasága gyümölcseit. Kérdés, mi köszönet volna benne? Nagyra becsült keresztény hitünk tehát *nem a tudás magasztalója. Ámen!*

11.) MI AZ OKA A MAGYARSÁG RETTENTŐ ROMLÁSÁNAK? MI A LEGTITKOSABB OKA? A VÉGSŐ OKA?

Kincstári historikusaink szerint ezer éve, illetve pontosan ezeregyszáz éve élünk itt, hazánkban. Ez az ezer év még az emberi történelem mértékével mérve is hatalmas idő. Hazánk még eszerint is egyik legősibb országa Európának. Európa egyensúlyának, biztonságának, történelmi szilárdságának tagadhatatlanul még így is egyik tartóoszlopa. Ez már önmagában is elismerést és tiszteletet követel. Noha ez a kérdésnek csupán egyik oldala, és még ennek az oldalnak is csupán a töredéke. Mert ez az ezer év, hogy kerek számokban beszéljünk, a magyar nemzet félelmetes pusztulásának, gyötrelmeinek az évezrede volt. És ez az időszak még jelenleg is tart. Ha így tart tovább, amiként ezt félremagyarázhatatlan tények tanúsítják, a magyarságnak menthetetlenül a végpusztulás lesz a sorsa. Beteljesülnek a gyászos jóslatok, a nemzeti halállátomások és halálfélelmek. Még Herder igéje is valóra válik. Kívész a magyar nemzet, kipusztul a magyar nyelv, Magyarország eltűnik a világ térképéről.

Miért? Ez a nagy kérdés. Ez üvölt felénk a történelmi tényekből, mindenből, ezer év minden mértéket meghaladó vértengeréből, területconkításáiból, lélekszám süllyedéseiből. Miért? Ez a nagy kérdés. Miért? Mi az oka annak, hogy a magyarság más népekkel ellentétben fogy, és nem gyarapszik, és mérhetetlen sorvadásnak, pusztulásnak van kitéve? Mi az ok? Belső okok magyarazzák ezt talán? A nemzet, ahogy ezt régebbi bölcselők elképzelték - elöregedett, elerőtlenedett? A nemzeti életerő hanyatlása? Vagy egyéb, egészen más nemzeti jellemzők, netán a nemzet védelmező ösztönének hiánya, a hazaszeretet hiánya, a vitézség hiánya, az összetartás hatalmas kohéziós erejének a hiánya? Mi a baj? Mi az ok? Az az ok, hogy a magyarság kicsiny, gyöngye nemzet volt, amely nem volt képes megvédeni magát a hatalmas ellenségekkel szemben, a nyugati és keleti ellenségek terjeszkedő támadásával szemben? Az a baj, hogy a magyarság itt Európa közepén, a hatalmi erővonalak közepén, erővonalak ütköző pontjában állandó ostromnak volt kitéve, állandó rohamoknak és támadásoknak?

Ez okozta a magyarság rettenetes hanyatlását, területi és lélekszám sorvadását? Mi hát az ok? Miért történt ez így? Miért van ez így? Miért menetel a magyar nemzet ezer esztendeje a megsemmisülés útján, a halál és a pusztulás útján? Mert ezt a tényt látni kell. Mi hát az ok? Mi az oka, hogy a végső okot a nemzet nem ismeri, nem látja? Hogy még erről sincs tudomásunk? Hogy még ezt is kihazudták a nemzet tudatából? Mi hát a döntő és végső ok a mellékes okok mellett? Mert ha felületes szemlélő csak a magyar nemzet utóbbi ezredvének történetét tekinti át, abban valóban kialakulhat az a téves nézet, hogy netán az a baj, hogy a magyarságban nem volt kellő erély, kellő elszántság,

harci készség, ösztön, összetartás, serénység, vitézség. De mindössze annyi igaz ebből, hogy valóban a nemzetközi erővonalak ütközőpontjában helyezkedik el Magyarország.

De vajon ekként vált halálzónává, hadak átszállóhelyévé, s ezért kell vesznie, pusztulnia? Van, aki így ítél. Ámde ez a felfogás a következményt teszi meg oknak, így megfordítja a gondolkodást, vagyis megtevesztő látszatot teremt.

A valóságos történelmi okok a rejtett mélyben húzódnak: tagadhatatlan tényekkel bizonyítja ezt a magyarság hajdani roppant nagysága, ősi ittléte, aranykori eredete, a magyarság ősi élete, de még kézzelfoghatóbban a magyarság ókori és tizedik századi története (vagyis a magyarság története 896-tól 972-ig), mert ezen időszak alatt a magyarság nemhogy idegen hatalmak támadó pergőtüzében vergődött volna, hanem Európa ellenlábás nélküli vezető katonai nagyhatalma volt, érinthetetlen hatalom, amelynek katonai megtámadására senki még csak nem is gondolhatott a győzelem valós esélyével.

Mi hát az ok? Miért van elrejtve szemünk elől? A történelemformáló titkos erők, nemzetközi összeesküvések, mételytanok világuralma az ok? Istenünk elrablása? A titkos idegenuralom? A történelemhamisítás példátlan eszkalációja és politikai bűnözés? Vagy másvalami?

Tudnunk kell, a tizedik századi magyar nagyhatalom úgy roppant össze, úgy omlott össze, hogy semmilyen katonai hadművelet nem folyt ellene, semmiféle háború. Hazánkat senki sem támadta meg. Vele szemben semmiféle katonai csoportosulásnak, szövetségnek nem volt semmi esélye. Márpedig, ha így volt, mint ahogy kétségtelen, hogy így volt, akkor mi volt a baj, mi a baj? Miért, mi által bukott el a középkori magyar nagyhatalom, a hatalmas Magyarország? Miképpen lehet, hogy titokzatos, rejtélyes módon, úgyszólván jeltelenül, észrevétlenül összeomlott? Miért és hogyan?

Tudnunk kell ezt! Mert amíg ezt nem tisztázzuk, amíg ezzel nem néz szembe kegyetlen valóságlátással és igazlátással a magyar nemzet, addig félvakon kóválygunk nemzetünk tragédiája előtt, addig olyan betegségben szenvedünk, amelynek okát, természetét sem ismerjük, csupán az iszonyú végkövetkezményt látjuk: a nemzet pusztulását, a nemzet halálvergődését, agóniáját.

Ezt a tényt, ezt az okot kell tehát mindenekelőtt és mindenek fölött megismernünk. Mi tehát az ok, a végső ok? A nyakunkra igaként rákényszerített művállás, vagy az idegenuralom? Melyik a kettő közül? Vagy mindkettő? Vagy egyik sem, hanem valami más? Idegen kényszer, idegen betelepülés, idegen kényszervállás vagy orv-idegenuralom? Felelni kell erre, felelnie kell erre az egész magyar szellemvilágnak, a felső szellemi rétegeknek, az alkotó - valójában félrealkotó - értelmiségnek, a tudománynak.

A választ, a hiteles és pontos bizonyítékokra épített választ a nemzet léte, a nemzet megmaradásának törvénye követeli meg, a vészidőszakba, halálkörülmények közé döntött magyarság életben maradásának, jövőbe átívelésének törvénye. Megköveteli ezt az egész magyar szellemi és politikai közélettől. És látnunk kell, melyek azok a gáztatottak, amelyek a magyar nemzet ezerszer kiérdemelt életjogával, szabadságával visszaélve gyalázatosan, alattomban, óriási parazitákként marják, rágalmazzák ezt az őket minden javával ellátó „olyigen nemes” (Anonymus) nemzetet. A bajok fő okának, a végső oknak a feltárásával hazánkat is rendbe kell szednünk. Mert ami itt zajlik, az egy nemzet tragédiája, egy nemzet haláltusája. Mert már nincs idő várni. Az országnak rendre van szüksége, emberi, igaz rendre, rendre, amely nem öli meg a nemzetet. Vallásra, amely nem öli meg a nemzetet.

Világgá kell kiáltanunk, hogy az az ország, amely ezer éven át rendíthetetlen kősziklafalként, óriási élő vér-húsfalként védte meg Európát a dzsingiszkáni tatár, majd az oszmán világinváziókkal szemben, az az ország ma agonizál. Európa ősnemzetének, Európa mai népeinek anyját ugyanaz az emberiség-ellenes tantétel-rendszer és ezekre épülő intézményesült társadalmi gyakorlat fojtogatja, mint a világ többi népét. Sorstársak vagyunk. Ideje, hogy minden nép félretegye az egymás ellen fordulás csak rövid távú haszonlesésre jó gyakorlatát. Ideje, hogy a világ népei, és elsőként a magyarság maga, összefogjon a magyarság megmentésére! Mert a magyarság pusztulása, alattomos és szisztematikus külső és belső pusztítása az emberiség végórájának bekövetkeztét jelzi.

Segítsen bennünket a Magyarok Istene!

12.) KI VOLT A MAGYAROK ISTENE?

Miért él még ma is tündökletes erővel a magyar lélek mélyén a Magyarok Istene? És miért hat ma is elemi erővel a magyarra? Miért él legyőzhetetlen erővel kultusza még ma is, ezerévi üldöztetés után? Ki volt Ő? Mi volt Ő, hogy ilyen szinte fölfoghatatlan ragaszkodással van iránta a magyar nemzet? És miért a magyaroké? Mit tett érünk, mi mindent, hogy ezer év után is áhítozunk utána? Petőfi vallja: „Él a magyarok istene, hazánkat átölelve tartja atyai keze. Midőn minket annyi ellenséges század ostromlott vak dühvel: ő védelmeze.”

Hérodotosz (i. e. V. sz.) szerint a szkíták minden évben nagy ünnepség keretében kardot állítottak Aresznek (Erős), a szkíta Hadistennek, aki központi szerepet töltött be a szkíta-magyarok életében, életszemléletében (Hérodotosz i.e. 440/1989, 287-288.).

- A Magyarok Istene védistenség volt, a magyarságot háborúban és békében egyaránt oltalmazta, gyámolította, a magyar hadak élén járt, a késlekedőket, vonakodókat megintette, figyelmeztető csapásaival ösztökélte, a bátrakat védte és helytállásra, megfontolásra ösztökélte, győzelemre vezette.
- De nemcsak a bátrakat, a harcban elől járókat védelmezte: minden egyes magyar életet oltalmazott és segített a boldogulásban, előrejutásban, a bajok elhárításában.
- Éltesítő erőt öntött az egész magyarságba és segített életüket minél szebbé és virágzóbbá tenni.

Népünk ezért áldja őt, ami kitetszik elnevezéseiből is: Áldott Isten! Jó Ég! Jó Isten! Jóságos Isten! Szerelmes Isten! Öreg Isten Élő Isten, Igaz Isten, Kegyelmes Isten, Boldog Isten, Boldogságos Isten!

- Olyan Isten volt, akire mindenkor számíthattak, s aki minden körülmények között megvédte a magyart.
- Minden jó forrásának, minden rossz büntetőjének tartották.
- Álmos és Árpád seregét ő vezérli vissza az Óhaza felé. Ő jár előttük Turul, az Istenmadár képében.
- Mi több: Maga az Isten kényszeríti őket a visszatérésre, az ősi haza visszavételére: „Istentil is kiszirettetének” (Ének Pannónia megvételéről) (A régi magyar költészet remekei 1526/1903, 8.).
- Névtelen Jegyzőnk beszámolója szerint: „Isteni kegyelem volt velük” (Anonymus 1200 k./1975, 107.) a honvisszavételben.
- Árpádnak „a mindenség Istene volt a segítője” (Anonymus 1200 k./1975, 112.).

- Árpádéknak a görög bolgár betolakodók elleni, a Temes folyó melletti ütközetében „az Isten járt előttük kegyelmével, nagy győzelmet adott nekik.” (Anonymus 1200 k./1975, 118.).
- A magyarok a későbbiek során is Isten nevében cselekszenek:
- „Péter táborába pedig gyors lovakon, éjnek idején küldtek három kikiáltót, hogy kihirdessék Isten szavát (...)” (Thuróczy 1486/1973, 46.).
- A Világegyetem Istene volt.
- Napisten, az ég Istene.
- Az egyetemes ősemberiség istene.
- Jótevő Isten, aki atyai jósággal gondoskodott népe és népei jólétéről, boldogulásáról. Ősidők óta mennyben trónoló, örökkévaló Isten.
- Öregisten, Jóisten, Atyaisten, Szerelmetes Isten.
- Igazságot tevő, igazságot védő Isten.
- Ő maga volt az Isten. Mert Isten szavunk összó, ősfogalom.
- Egyetlen más nép sem nevezi így istenét. Mi magyarok, ha az Isten szót kimondjuk, akaratlanul is őt idézzük, hozzá fohászkodunk, és őrá hivatkozunk, a Magyarok Istenére, nem a héberek törzsi istenére, Jehovára.
- Áldott Istenünk volt. Ha azt mondjuk: Isten áldjon! Áldjon meg az Isten! Legyen veled a Jóisten! Segítsen az Úristen! - őrá hivatkozunk, senki másra az égvilágon.
- Fenséges személye körül ezerévi üldöztetés után mégis némi zavar és bizonytalanság észlelhető. Zavarba ejtő, hogy ezer alakban lép elénk, hol Magyarok Isteneként, hol mint Hadúr, Hadisten, hol Égistenként, Ég Uraként, hol Élő Istenként, hol Világ Teremtőjeként, a Mindenség Uraként.
- A zavar föloldása egyszerű: valamennyi megjelölés őrá vonatkozik.

13.) MIKÉNT VÁLT ISTENNÉ A NAP?

Elfogadhatjuk-e valósághoz tapadó mai gondolkodásunkkal a Nap isteni voltáról szóló ősrégi elképzeléseket? Nem csúszunk át itt mi magunk is a miszticizmus ingoványos talajára?

Közkeletű felfogás szerint a Nap nem más, mint élettelen óriási anyagtömb, izzó gázgömb. A tudomány is ezt a nézetet képviseli. Isteníthető-e hát a Nap? Azonosítható-e Istennel? Vagyis: hol húzódnak a valóság és a hit, a tárgyias valóság szemlélet és a miszticizmus határai? A kérdés kétségtelenül jogos. Külön érdekességre tarthat számot az, hogy a mesterségesen alkotott okkultista istenfogalmakkal kapcsolatban nem vetődött fel ez a gondolat. Kiegészítő kérdésként tegyük hozzá: mikor és miként, milyen eredőkből fakadt a napistenhit? Meg kell jegyeznünk: csodálatos őshit volt ez, amely az ősemberi lét évmilliói során leszűrt tapasztalatokra, olyan elveszett, Nappal kapcsolatos őskori tudásanyagra támaszkodott, amely meghaladja mai korunk tudományos főáramának szemléletét is.

Humanista gőgünkben hajlamosak vagyunk lebecsülni az ősember szellemiségét. Ennek mintegy alátámasztására tudományos (és politikai) elmék kieszelték az ősember, a „vadember” iszonyú elmaradottságának, barbárságának az elméletét. Épületes munkák könyvtárnyi tömege született a „vadság”, a „barbárság”, a „primitív” népek kezdetleges állapotának megfestésére. Óriási haszonnal értékesítették ezeket az

eszméket politikai céljaik érdekében az újmódi paradicsomot hirdető emberellenes rendszerek. Mindebből azonban egy szó sem igaz. E tárgyunktól eltérő kérdésnek a tüzetes elemzésébe itt természetesen nem mehetünk bele. De könnyű elgondolni: jelenlegi civilizációnk, amely mindössze tízezer évesnek mondható, vékony héjként fedi évmilliók emberi küzdelmének és művelődésének gyümölcsét. Ha a gyümölcs, úgy mond, gyatra és silány volt, akkor milyen lehet a héja?

De tárgyunkra térve, foglaljuk rövid tételbe a Nap istenné válásnak folyamatát.

1. Az Aranykor embere társadalmilag és személyileg tökéletesen szabad lény volt.
2. Nem szakadt el gyökerétől, az élő természettől és a kozmikus világtól.
3. Szellemét nem korlátozták-torzították a kizárólagosság parancsuralmi tétéleivel fellépő okkultista misztikus vélekedések, mik a természettől való elszakadás vagy éppen szembefordulás jegyében keletkeztek.
4. Az aranykori ember nem helyezte magát önkényesen a természeti világ fölé, hanem azonosult vele és ezért a mainál hatékonyabban, elmélyültebben figyelt minden jelenségre.
5. Ily módon ismerte föl azt - ami a civilizációs barbarizmusban, természet-leigázási szemléletben elenyészett -, hogy mágikus-kozmosz erők hatják át az egész természeti világot (mi több, még az általunk legutóbbi időkig élettelennek vélt anyagokat, tárgyakat is).
6. Az aranykori ember a természeti világ mély és tartós megfigyelése révén megsejtette, fölismerte, hogy *minden él*. Vagyis évek tíz- meg százazeivel korábban birtokolta azt a tudást, ami felé az időszámításunk előtti évszázadokban a görög bölcselők - Hérakleitosz, Protagorasz, Anaxagorasz, Empedoklész - tapogatóztak: az utánuk még két évezredet késett elméleti biológia és asztrobiológia felé.
7. Mágikus öntevékenységgel, tudattal, cselekvési képességgel ruházta fel az állatok mellett még a növényeket, tárgyakat is. Megkapó példáit őrzik ennek az ősi magyar mondavilág jelenségei, valamint a hozzájuk tartozó ősballadák, regösénekek, ahol „*A zöld pázsit magamagától kerekedik*”, „*azt is körülfolyja egy halastó-állás*”, „*A fényes égi ösvény lefelé jődögél*”. A fények „*gyútatlanul gyúlnak, ótatlan alusznak*”. De még a harangok is „*húzatlanul szólalnak*”. Tudatosan, öntevékenyen cselekvő természeti világ veszi körül a regösénekek hőseit, illetve az Aranykor emberét, aki élete egyenjogú társának tekinti a természeti világ valamennyi élőlényét a tárgyi-anyagi világgal egyetemben.
8. Óseleink Napról való tudását még ennyire sem érzük föl. Ennek magyarázata: évmilliók tapasztalata, azonosulásos figyelése, töprengése kristályosodott ki a Napról alkotott ősi nézetekben.
9. Aranykori eleink ráeszméltek arra, amit mi már nem tudunk, illetve tagadunk, hogy a földi életet a szó igaz értelmében a Nap teremtette: a Nap fénye, éltető melege emelte ki a földi életet a szinte az életteleniséggel határos kozmikus életformákból.
10. Fölismerte, hogy a földi élet és annak minden tartománya valósággal hullámként követi a Nap járását, közeledtével tarka és zöld árként földagálylik, távoztával pedig aláhanyatlik, s őshalál-szerű állapotba, alvásba merül.
11. Fölfogta, hogy a Nap nem holmi érzéketlen halott tárgy, élettelen tűzgömb, hanem épp ellenkezőleg: mágikus gócpont, életet sugárzó roppant erő, erőközpont, a földi életnek nemcsak szülője, de mozgatója és fönntartója. Vagyis:

gigászi, természetfölötti hatóerő, mindenre kiható, mindent életre serkentő, cselekvő-mozgató ős-tevő.

12. Ekképpen alakult ki, ekképpen született tiszta és szabadlelkű eleinkben az istenség és az eredetiben ős-tevőt jelentő Isten fogalma.
13. És ez a titka, hogy az őseredeti Isten, az ősi emberiség egyetemes istene, a Napisten, a Magyarok Istene jó isten volt, áldott, jótevő Isten, akinek nem a tiltás, a tilalmak, korlátozások rendszerének kialakítása, nem a fenyítés, az emberiség félelemben tartása, bűnössé kikiáltása és csapásokkal sújtása volt a feladata, hanem a „percig élők” (Hésziodosz) segítése, lehetséges óvása, boldogulásának szolgálata, hogy az amúgy is rövid és óhatatlan keservekkel is járó élet minél szebb és jobb legyen.
14. Hogy ezt elérhesse - fényt bocsátott rá, arany fényzuhatagot, éltető, áldott fényével, melegével elárasztva a földi világot, fényével, melegével egyaránt sütve valamennyi földi halandóra. (Ezt a tényt fejezi ki a régi magyar szemléletet jellemző szólás: *a Nap mindenkire egyformán süt.*)
15. Ekként vált Napistenné a Nap.

14.) AZ IGAZSÁG SZENTSÉGE

Az igazság isteni erő. Isten legbelsőbb lényege, legszentebb akarata az igazságvédelem és az igazságérvényesítés. Az igazság kimondása Istennek tetsző feladat. Az Isten, a Magyarok Istene és minden Isten legfőbb, legszentebb parancsa a jóság, az igazmondás és az igazságtevés. Ezzel szemben a hazugság a jó és igaz ellenerejének, a „sátán”-nak igazsága, a megrontás és lélekméltelyezés igazsága. Nincs jó rossz nélkül. Nincs élet élősködők, baktériumok, vírusok nélkül. De ez nem jelentheti azt, hogy a rossz, a vírus jusson túlsúlyra.

A földi „pokol” hazugságokra épül. Az igaz valóságot meghazudtoló hazugságtákolmány azonban csak átmenetileg képes fenntartani magát. Az emberi nem számára a hazugság a pokol kelepceje. A „sátán” sajátossága a kétszínűség, a féligazságokkal félrevezetés, a mellébeszélés, a sandaság és a szemforgatás.

Emberfia! Védd az igazságot, érvényesítsd az igazságot! Nincs ennél szentebb, tündöklőbb emberi erény. Mert az Isten gyermekeit csak az igazság emelheti fel.

Röviden összefoglalva:

15.) ISTEN TÖRVÉNYEI

1. Igazságosság.
2. Az élet, mindennemű élet virágzásának elősegítése.
3. Az élővilág létének, szabadságának és egyenjogúságának biztosítása, az ősi, aranykori elvnek, „A Nap mindenkire egyformán süt” elvének érvényesítése alapján.
4. A Természet rendjének óvása, megtartása.
5. Az emberi szabadság, személyi, gazdasági szellemi egyenjogúság biztosítása a hatalmaskodókkal, kártékony élősködőkkel szemben. Petőfi azt írja erről:

„Ki embertársának fejét hajt,
Az, isten, tégedet csufol!
Meg vagy csufolva, isten, ott a földön,
De ez örökké nem maradhat így”
(Petőfi 1848/2006, 300.)

6. Az élet kártevőinek, szellemi, anyagi, erkölcsi, társadalmi megrontóinak, eltorzítóinak rendszabályozását, az emberi nem túlságosan felkapaszkodott elősdijeinek, elnyomorítóinak helyreigazítását a Természet rendje követeli meg.

16.) A SÁTÁN TÖRVÉNYE

1. Ártani embernek, állatnak, ahol csak lehet.
2. Bűnösként megvédeni és gigantikus természeti és társadalmi katasztrófák, csapások - vízözön, háborúk, járványok stb. - sorozataival sújtani a földi és emberi életet, tekintet nélkül az ártatlan, jámbor lények millióira és millióira.
3. Embert ember szolgájává alacsonyítani, kiszolgáltatott rabjává, áldozatává tenni, kizsákmányolni.
4. Félrevezetni az emberiséget.
5. Elorozni az Ember Istentől nyert eredendő szabadságát.
6. Tilalmakkal korlátozni a legősibb természeti-emberi jogokat, a vélemény és szólásszabadságot, az igazság kimondását, és ily módon végső szellemi rabságba taszítani az emberiséget.
7. Szemforgató, álszent farizeusokat ültetni szószólókként az isteni igazság székébe a népek elbódítására.
8. Minden módon támadni, lejáratni az emberi tudást, és gátolni a tudásszerzést.
9. Magasztalni a hatalmat, az emberek nyakába vetett jármot, a szolgaságot, alázatot, önalávetést, a méltatlan emberi sorsba való beletörődést.
10. Szemet hunyni emberek, országok, népek ellen elkövetett bűncselekmények fölött.
11. Lejáratni, hitelteleníteni, elhallgatni minden nemes gondolatot, az erkölcsi élet fontosságát, a szabad emberiség létét fönntartó eszményeket, a hazaszeretetet, a szabadág- és igazságszeretetet.
12. Sétrombolni a történelem évmilliói által természetes szükségszerűségek révén létrejött nemzeteket, Isten földi képmásait, és a Világállam jegyében egyesíteni az emberi tömegeket a Sátán uralma alatt, és háziállatnál háziállatabb háziállattá, vagdalni való védtelen hústömeggé lefokozni - a megsemmisülés örvényébe taszítani - az egész emberiséget.

17.) RÉGI MAGYAROK HALÁLMEGVETŐ KÜZDELME ŐSVALLÁSUNK MEGTARTÁSÁÉRT ÉS VISSZAÁLLÍTÁSÁÉRT

Emléktelen évek ezrein, tízezerein át valósággal hozzánőtt a magyarság - mint bőr a húshoz, hús a csonthoz - a magyar ősvalláshoz. A X-XI. évszázad során a magyarság - legalábbis hivatalosan - elszakadt ősvallásától és a Magyarok Istenétől, és fölvette a zsidó-keresztény hitet. Hogyan és mint?

A vallásváltás időszaka, a X-XI. sz. valóságos eseményei le vannak fedve a magyar közgondolkodás elől. Csupán a meghamisított, homállyal körülmosott felszín ismeretes. Számos áruló jel, figyelembe nem vett adatok révén kutatásaink során megállapítást nyert, hogy a X-XI. században történelmünk egyik legvéresebb kataklizmáján estünk át, amely következményeiben fölülmúlta a tatárjárás népiertó dühöngését, Mohácsot, s az ország háromfelé szakítását, a török hódoltságot, a négy évszázados Habsburg hóhéruralmat. A IX-X. századi magyar nagyhatalom rejtélyes körülmények között itt bukott el, itt tört meg a magyarság gerince, itt fordult ki önmaga igaz mivoltából, itt hasonlott meg önmagával, itt vettetett szolgáorba, jobbágyi szolgásgba a szabad magyar parasztság és jobbára a magyar nemzet egésze, ekkor vált az addig hadak számára érintetlen és megközelíthetetlen ország hadak átjáróházává, hadakozások örökös szinterévé, ekkor kezdődött meg az ország ősi felségterületeinek lecsipkedése, elorzása, ekkor következett be a mindenkor szabad és független magyarság többé-kevésbé titkos idegenuralom alá vetése, ekkor kezdődött meg a magyarság saját szellemi vezetői által való becsmérése, ekkor vette kezdetét a magyarság ezer éve tartó, Európában példátlanul álló népesedési- és területvesztési tragédiája.

Mi történt itt? Mélységes, ezer éves ködösítés fed el itt mindent. Ellen-történetkutatásunk - amely nem a történelmi valóság feltárását, hanem eltakarását tekinti feladatának - ennek a másfél-két évszázadnak a valóságos eseménytömegét valósággal kiiktatta a nemzet tudatából, amit pedig meghagyott, azt teljesen átgyúrta-átpofozta, kiforgatta eredeti valóságából. Ekként vált lehetőségessé az önként vagy kényszerből problémája. A nemzet léte vagy nemléte került kockára itt. Mindez nem történhetett és nem történt az akkor még hatalmas és akaratóban töretlen nemzet tunya belenyugvásával. Orvul megbilincselte óriásként századokig törte-rázta a láncait. Vérmezővé vált az ország. Hullahalmokon diadalmaskodott az orvul behatolt és magyar mezben föllépő túlerő. Óvatos becslések szerint csupán a X. század utolsó harmadában hetvenezer magyar esett el. Ennek a sokszorosával számolhatunk.

Áruló írástudók által befeketített hősök álltak a nemzet élére, amely századokon át újra meg újra felkelt orvul elorzott nemzeti és személyi szabadságának visszavívásáért. Névtelenített nemzeti hősök sora és a mindmáig ismeretesek: Tunozoba, Koppány, Vazul, Ajtony, Vata, Rasdi és Buhna meg a többiek. Idetartozik még a nemzethűségéért meggyilkolt olyan kiváló Árpád-házi királyok sora, mint Géza nagykirály, Szent István, Aba Sámuel, Szent László, III. Béla, Imre, Kun László, III. Endre.

18.) ÖSSZNÉPI IGÉNY A MAGYAR ŐSVALLÁS VISSZAÁLLÍTÁSÁRA

Isten-adta ősvallásunk és a Magyarok Istene iránti sóvárgás azóta sem szünetel. Rejtetten, lefojtottan, de él a magyar lelkek mélyén, és népünk egészénél az igény a magyarok őshitének visszaállítására. Ezért történt, hogy össznépi nyomásra, a Magyarok Istene utáni sóvárgás hatására számos kísérlet történt az idegen vallási iga alóli szabadulásra. Századokon keresztül újra meg újra fölvetődött ez az igény. Azonban súlyos hatalmi nyomás nehezedett a magyarságra, és minden ezirányú kísérletet kegyetlenül elfojtottok. Századokon keresztül szakadatlanul működtek a rágalmazás hatalmas szellemi gépezetei, s a befeketítés hadműveleteit kiegészítette az ezer éven át szakadatlanul működő inkvizíció.

Hatalmi erővel próbálták megsemmisíteni, gyökerestől kiirtani a magyar őshitet és egyáltalán mindent, ami a magyar ősmúltra emlékeztetett... Tudjuk, hogy még történelmünket is lefejezték, mindössze ezer évet hagytak meg belőle, azt a kínkeservvel telített ezer esztendő, amelyet a zsidókereszténységre kényszerítésünk után szenvedtünk át.

Egyik vezető politikusunk - hadd ne mondjunk ki itt nevet, tekintve, hogy a jelek szerint haladó oldalon áll - kijelentette, hogy neki ezer év bőven elég, ő beéri ennyivel, a többiről lemond, mit sem törődve azzal, hogy az utóbbi ezer év mögött magyar életek milliói, évek tízezrei húzódnak, s hogy *őstörténetünk a nemzeti tudat alapja*, és ezt határozza meg, hogy ki a magyar és mi a magyar.

Nemzeti vallásunk legnagyobb nemzeti kincseink egyike, nemzeti alapkincsünk. Lemondani erről - éppúgy, akár csak ősi felségterületünk egyetlen darabkájától - senkinek nincs joga.

19.) VAN-E JOGUNK NEMZETI VALLÁSUNKHOZ?

Nemzeti ősvallásunk elidegeníthetetlen jussunk, elemi jogunk. Alapjogunk. Nincs jog, ami ezt fölülmúlna, sem emberi, sem isteni jog, ami ezt kirekeszthetné.

Nemcsak jogunk a magyar ősvallás. Nemzeti sorsunk hajtóereje, célja és értelme. A magyarság az emberiség ősnépe, az emberréválás népe, az első emberiség népe. A Magyarok Istene ezért maga Természet Anya, az Élő Világegyetem, a Világegyetem örök Alanya, lényege és irányítója. A magyar ősvallás létrejötté és fennmaradása tehát magának az egyetlen, élő Istennek az akarata. A magyarság joga és szent kötelessége elfogadni sorsát, felismernie hivatását, és betöltenie rendeltetését.

20.) MINDNYÁJUNK SZENT HIVATÁSA

A bennünket éltető, nyelvünket, lelkünket, eszméletünket, mindenünket adó édes közösség, a magyar haza törhetetlen hűségű, életünket megfényesítő szolgálata. Ennek a közösségnek magunk is részecskéi, elemei vagyunk, akár sejtek a testnek. Vele s tőle vagyunk egész, nem tagadhatjuk meg őt.

Mert mi történik a testtel, ha a sejtek megtagadják az őket éltető-fenntartó közösség, a test szolgálatát? Kétséget nem férhet hozzá: mindazok a sejtek borzalmas módon el-

pusztulnak. Ámde ha a sejtönállósodás, a sejtburjánzás a szövetekben elharapózik, belepusztulhat maga a test is. Tény, hogy ez is előfordul, noha a sejtek általában bölcssek, és hiánytalanul teljesítik kötelességeiket, kivéve a fertőzött sejteket, vagy ha a szervezetbe bekerült baktériumok, vírusok, mérgek zavart keltenek, s a sejtek szabályos működését megrontják.

E rendhagyó esetektől eltekintve azonban a sejtek pontosan tudják, életük, jólétük azon múlik, hogy híven szolgálják-e a közösséget. A sejtek tehát bölcssek. Vajon mi magyarok miért nem tudjuk elérni ezt a szintet? Holott nyilvánvaló - a nemzet védelmével önmagunk és szereteteink életét is védjük!

Mit akarunk a magyar ősvallással? Válaszunk egyszerű:

- vissza akarjuk kapni, ami a miénk, és ősjogon a miénk,
- s amire nemzetünknek égető szüksége van ahhoz, hogy rettentő vert állapotából fölocsúdjék, fölemelkedjék,
- és ezer esztendei pokoljárás, embertelen szenvedések, fogyás és pusztulás után,
- a fojtogató élet- és nemzetidegen dogmák hálójából kiszabaduljon
- és a halál útjából kitörve, a megújulás, az élet útjára térjen...

Erről van szó - nem kevesebbről!

21.) A NEMZETI VALLÁS JELENTŐSÉGE

Figyelembe kell vennünk:

- Nemzeti vallás csak ősvallás lehet.
- Nemzeti vallással csak ősrégi népek rendelkezhetnek, mivel a vallási világszerek kialakulása után már nincs lehetősége új nemzeti vallások keletkezésének. Jelentősége hatalmas a népek életében.

- Mivel a nemzeti vallások az ősidőkből erednek, tárházai, gyűjtőpontjai az adott nép élet- és világszemléletének. Megegyeznek egyéniségével, őshiedelem- és jelképrendszerével.
- Nemzeti vallással rendelkeztek többek között a szkíták, sumérok, babiloniaiak, perzsák, médek, egyiptomiak, hinduk, japánok, kínaiak, héberek, görögök, germánok, rómaiak.

Ősvallás volt természetesen a szkítákkal azonos magyarok nemzeti vallása is. Ezer évvel ezelőtt azonban - miként az előbbieken már jeleztük - a magyar ősvallást titkos hatalmak erőszakos úton megdöntötték.

Tüstént felmerül a kérdés: lehet-e ezer év után életre hívni, feltámasztani egy vallást, amelynek ezer év óta igyekeztek eltüntetni minden nyomát?

A magyar ősvallás gyökerei az Aranykorba nyúlnak vissza. Ebben egyedülálló, és szerepe az egész emberiség őstörténelmében kulcsfontosságú. Ezért jelentősége a többi ősvallását is meghaladja. Nincs sem mesei, sem elmosódott általánosságokban kimerülő okkultista jellege. Nagyon is a valós tényekhez és az őstörténet viszonyaihoz tapad, minden ízében azt tükrözi, a mára lehetőség szerint nyomtalanított őstörténelmet. Magába foglalja őstörténetünk mesterségesen elsüllyesztett világát, eleink hiedelemvilágával, élet- és világlátásával, szokáshagyományyaival, erkölcsi felfogásával, a magyar személység sajátos vonásaival egyetemben. A magyar nemzettudat összetartó kapcsa volt. Ősművelődésének, mágikuskori ősképzeteinek, népművészetének és népha-

gyományainak is központi, összetartó kapcsa, gócpontja volt. Így hát jelentősége számunkra fölmérhetetlen.

Ezer esztendei szüntelen hanyatlásunk, fogyásunk, pusztulásunk a legkiáltóbb módon tanúsítja, mivé lett az őshittvallásából kiforgatott magyar. De tanúsítja mindez azt is, hogy nemzeti vallásunk nélkül számunka nincs jövő és nemzeti feltámadás. Ki kell mondanunk: *nemzeti megmaradásunk a magyar nemzeti vallás helyreállításán áll vagy bukik*. Jó volna ezt a maga rettentő igazságában fölfognunk, és szívünkbe vés-nünk, mélységes mélységében, teljes jelentőségében megértenünk, mert egyébként benne maradunk abban a sötét szellemi dágványban, életidegen és nemzetidegen tév-tan-kelevényben, ami az utóbbi ezredév során rápréselődött a magyarságra.

22.) LEHETSÉGES-E A VISSZAÁLLÍTÁS?

A kérdés eldöntéséhez az alábbiakra kell felelnünk:

1. Sikerült-e teljesen kiirtani a magyar ősvallást?
2. Lehetséges-e, hogy a magyar ősvallás elemei mégis fennmaradtak?
3. Feltétlenül szükséges-e nemzeti vallásunk feltámasztása?

Úgy véljük: megérett az idő, eljött az idő, hogy visszaforduljunk régi, igaz önma-gunkhoz. Mindnyájunkra, minden magyarra hárul nemzetünk megmentésének szent kötelessége, az a feladat, hogy visszafordítsuk nemzetünk romlásának félelmetes folya-matát.

Ennek megvalósulását elsősorban nemzeti vallásunknak, a magyar ősvallásnak, eleink ősi hitének helyreállításával érhetjük el. Ősvallásunk ugyanis a nemzet központi összetartó kapcsa, ereje.

Nem arról van szó, és ne is legyen szó arról semmiképpen, hogy holmiféle művallást összetákolva tegyünk kísérletet az erkölcsi és szellemi megújulásra, a nemzeti megújulásra. Csakis arról lehet szó, hogy a magyar őshitet, a magyar történelemhez tapadó ősvallást támasszuk föl, olyannak, amilyen volt.

Némelyek azt vallják, nem lehetséges. Képtelen, örült gondolat. A magyar ősvallás felújítására még csak gondolni is fölösleges. Még a jóhiszeműek közül is akadnak, akik úgy vélekednek, hogy ha netán valamikor volt is nemzeti vallásunk, ma már nincs, eltörölték, és nyoma sem maradt. Volt hát, de nincs, kár vesződni vele.

Könnyűnek és megokoltnak látszik akként vélekedni, hogy őshittünk föltámasztása lehetetlen, hiszen köztudott tény, hogy inkvizitoraink mindent kiirtottak, amit egyál-talán kiirtani lehetett, mindent, amihez hozzáférhetett a kezük. Már Géza nagykirály korában (972-997) pedig dühöngővé vált a magyarországi középkori inkvizíció. Mindent elpusztítottak, máglyára vetettek, ami elérhető volt. Igen ám, csak hogy az ősvallásnak, a magyar ősműveltségnek voltak olyan ágazatai, amelyek az inkvizítorok árgus szeme számára láthatatlanok voltak, de nemzetünk és az emberi emlékezet szerencséjére fenn-maradtak (lásd 5. fejezet).

Nevezetesen:

- Történelmi őshagyományok, néphagyományok,
- magyar ősmondák, regősénekek, tündérhitregék,
- szokáshagyományok,
- a magyar nyelv kincses tárházai, helynevek, szólások, nyelvi relikviák,

- népi képzőművészeti alkotások (székely nagykapuk, fejfák), népi díszítőművészet,
- elpusztíthatatlannak bizonyult történeti adatok, adalékok,
- logikai következtetésekből fakadó bizonyítékok.

Kétségtelen tehát: a magyar ősvallás visszaállításának lehetőségei adottak. A visszaállítás azonban csak történelmi alapon lehetséges.

Nemzeti ősvallásunk legfőbb jellegzetességei:

- A. Ősvallásunk legfőbb jellegzetessége, hogy minden ízével a magyar történelemhez, illetve őstörténetünkhöz tapad, és attól elválaszthatatlan.
- B. Bizonyos, hogy szerencsénkre, mivel enélkül ősvallásunk nehezen feltárható volna.
- C. Őstörténeti - történeti alapok híján csupán spekulációs úton koholt vallást lehetne létrehozni, szaporítván ily módon a művallások számát, ennek pedig semmi értelme. (ezért kellett szükségszerűen elbuknia az eddigi kísérleteknek.)
- D. A magyarság aranykori szemléletét, mágikus világfelfogását tükrözi az a világérzékelés, amely szerint minden élőlény természetfölötti tulajdonságok hordozója és mágikus isteni erők megtestesülése.
- E. Ősvallásunk szerint minden élőlénynek elidegeníthetetlen joga az élethez való jog. Ezt a jogot senki sem veheti el (kivétel: A minden életet tiszteletben tartó és minden lehetőség szerint kímélő életfenntartás, valamint a pusztító és romboló baktériumok, mikrobák elleni védekezés).
- F. A nő szabad, szent, öntörvényű lény.
- G. Az emberek természeti jogon szabadok, egyenjogúak, egymásnak nem alárendeltek. Nincs ember fölött álló ember vagy hatalom, amely jogosult volna szabad és jóakarátú emberek korlátozására nemes törekvései megvalósításában, a társadalmat fenntartó kölcsönösségi, erkölcsi törvények érvényesítésében.
- H. Ősvallásunknak, akár csak történelmi múltunknak, őstörténetünknek, a hazaszeretet, a haza szolgálata a legfőbb mozgatóereje, a haza mindenképp felett való védelme állt a középpontjában. Az élet minden értéke, szépsége a hazaszereteten összpontosult.
- I. A haza szolgálatát a régi magyarok élethivatásnak tekintették. Tanúsítja ennek a felfogásnak össznépi jellegét, hogy a halott hősök a közhit szerint még a túlvilágról is visszatérnek, ha a haza bajba kerül... (Hadak útja mondanakör)

A történelem viharai, és a régi magyar élet alakította ki a harcközpontú vitézi felfogást éppúgy, mint a közéleti és személyi szabadság, a társadalmi, népi egyenjogúság törvényeit. A közszabadság és személyi szabadság, az aranykorból átmertett korlátozatlan népuralom továbbélése volt ez, amely előtt értetlenül álltak az ókori és középkori külhoni historikusok, akik arról írtak, hogy a magyarok uralomnélküliségben élnek és nincsenek fejedelmek, királyaik. Ebből mindössze annyi igaz, hogy a szabad magyar közösség nem ismert elnyomást, alávetettséget. Történelmünk leghitelesebb forrásai, középkori krónikáink tudósításai szerint a magyarok közössége Géza nagykirály koráig önmagát irányította.

Fentiek természetesen nem azt jelentik, hogy nem voltak vezetői, hanem azt, hogy a vezetőket a köznép választotta és ellenőrizte, szükség esetén, ha nem értett egyet intézkedéseivel, jogában állt felülbírálni, leváltani, visszahívni bármelyiket, akár a hadvezéretet, bírakat, fejedelmeket is.

A tizedik századi magyar népközösségi élet még az aranykori szabadságon alapult. A

régi magyar nemzet ugyanis nem ismerte a néptől független hatalmat, a hatalomnak való alávetettséget, elnyomást, erőszakot, és mentes volt a hódítás és terjeszkedés ragályától. Beérte a maga birtokával, ámde azt életre-halálra megvédte mindennel és mindenkivel szemben, s ha túlerőben levő idegen horda időnkint mégis rátört, úgy nem nyugodott addig, míg szülőföldjéről a betolakodottakat ki nem űzte.

Megújuló nemzeti vallásunk, az okkultista vallásokkal ellentétben, a tudást és a tudásszerzést, a világ jelenségeinek és nemzetünk múltjának, sorsának minél alaposabb és igazabb megismerését helyezi tevékenységének homlokterébe. Nemzeti vallásunk segítséget kíván nyújtani minden egyes magyarnak ahhoz, hogy szellemileg lábra kapjon, hogy ő maga gondolkodjék sorsáról, nemzetéről, létének káros, hátrányos és kedvező tényezőiről.

Népünk istenadta tehetségének ismeretében bizonyosra vehetjük, ha tudásszomját nem fojtják el, nem étetik korszakról-korszakra maszlaggal, beléndekkel, nem ölik ki önmagába vetett hitét, úgy a magyar csodákra lehet képes. Ha a magyar vallás gyökeret ver, óhatatlanul elindul a nemzet felemelkedése, kibontakozása az életét, tudatát, összefogását, nemzeti boldogulását gátló tényezőkkel szemben méltóbb jövője felé.

23.) MEGHIÚSULT RÉGI KÍSÉRLETEK

A magyar vallás visszaállítására már korábban is történtek kísérletek, sőt ezek ma sem szünetelnek sem itthon sem külföldön. Sajnos, ezek a kísérletek, miket a nemzeti közígény szült, és többnyire a legnemesebb szándék vezetett, meglehetősen szűk körben hatottak és korán enyésztek el, aminek oka az, hogy nem az egyedüli szilárd és rendíthetetlen alapra: a magyar történelemre építettek, hanem jámbor feltevésekre, a valóságos magyar történelmet - amit ködösítések, titkok hétszeres rétege fed - jobbra nem ismerték. Így pedig nemes erőfeszítéseik eredménytelenek maradtak.

Köztudott: jelenleg a világban több ezer szekták működik, s úgyszólván valamennyi koholt és romboló, és nem tekinthető másnak, mint az okkultista művallások sarjadékainak, elágazásainak. Világosan kell látnunk: semmi értelme új vallási kotyvalékok összeállításának, és ez különösen áll miránk, magyarokra. Új, mesterségesen kiagyalt felekezetekre semmi szükség. A mi esetünkben nem új vallás létesítéséről van szó, hanem az ősi magyar nemzeti vallás helyreállításáról.

Elenyészett a harmincas években a Dr. Bencsi Zoltán kezdeményezte *turáni egyisten hívők* gyülekezete is, jóllehet nagy várakozás fogadta. Kellő alapok hiányában nem tudtak lábra kapni. Jobb ügyszóval méltó buzgalommal tüstént megindult ellenük a klerikális körök áskálódása, rágalmhadjárata, mert ezek bár minden mégoly káros, romboló szektát szó nélkül elfogadnak, de eredendő, jól-rosszul leplezett magyartalanságuk, hazafiatlanságuk meze alól ekkor tüstént kiütközik igazi mivoltuk. Megfűjják a jerikói vészkürtöket, s alattomban fűhöz-fához szaladnak, hogy beavatkozásra bírják a hatóságokat, és újra kezdeményezik a vallásszabadság megtiprását - ha valóban magyar vallásról van szó. Ez történt az "Ősi hitünk" gyülekezetével is. Dr. Bencsi Zoltán így számol be vesszőfutásukról: „Mikor azonban a mozgalom kezdett nagyobb hullámokat vetni, a katolikus papság közbelépésére a főkapitány betiltotta azokat. Fellebbezés folytán ügyünk a belügyi kormányzathoz került, amely azonban a mai napig sem döntött.” (Bencsi 1987. 26.) (Így intézik el a magyar ügyeket a „felelős” kormányzatok.) Ezer

éve kísértő elemi népi sóvárgás és törekvés a magyar nemzeti vallás visszaállítása, amely elfojthatatlanul, újra meg újra föltör a keserves, véres fekete évszázadok során a magyar nép lelkéből.

Jellemző korai példát hoz fel erre vonatkozóan *Antonio Bonfini*, Mátyás király hírneves olasz történetírója, nagy munkájában, a *Magyar tizedekben*, akkoriban előkerült, s azóta sajnálatos módon elveszett régi okiratok alapján. Mátyás király ugyanis nemzeti történelmünk tényeinek feltárása érdekében elrendelte a régi iratok beszolgáltatását, abban reménykedve, hogy a begyűjtött iratokból, miket lelkes, gondos és óvatos magyarok őriztek évszázadokon át, kibontakoztatja a valós magyar történelmet. Sajnos, miután Mátyás királyt élete virágában - mindeössze 47 éves volt - legyilkolták, a királyi rendeletre beszolgáltatott és összegyűjtött okiratok, ereklyék szabad prédájává váltak minden ellenséges belső és külső erőnek. nagyon valószínű azonban, hogy Bonfini kezébe is eljutottak ilyen anyagok, okiratok és belőlük idézi a következőket is. Eszerint a Szent István halála után trónra lépő idegen vérű és idegenből jött kalandok, Orseolo Péter korában (1038-1041, 144-1046) a nemzet védelmében felkelt magyarok harci zászlókkal feldíszített áldozati tüzek mellett a következőket énekeltek:

„Aki magyar, vegye fel újra
az ősök eltörölt szertartásait,
tisztelje a szkíta isteneket...”
(Bonfini 2. Könyv, 141.)

Visszatérni, mert él az isten, s mert az isten, a Magyarok Istene elpusztíthatatlan. Bizonyítja ezt a történelem: ezet éven át irtották, mégis él. Él, mert a Magyarok Istene maga a teremtő. S él, mert az életnek élnie kell. Ez a megdönthetetlen igazság minden más híreszteléssel szemben: ő maga az élet, a földi és kozmikus világ létrehozója: a napisen.

Évszázadoknak ez a lefojtott reménye végigkísérte a magyarok küzdelmeit. A Magyarok Istene sohasem merült feledésbe. „Sohasem halt ki a magyar lelkekben a vágy: korszerű formában visszaállítani az ősvallást, s nem áldozni többé idegen istenek oltárán - írja Dr. Bencsi Zoltán - meghitt megbeszéléseken baráti körökben mindig többen és többen áhítoztak erre. Kísérletezések is történtek, melyek egyike sem bizonyult életképesnek. Főleg azért nem, mert keresztény alapokon indultak és idejét múlt szertartásokkal kísérleteztek.” (Bencsi 1987, 25.).

24.) ŐSHITÜNK ELLENLÁBASAI

Gátolják nemzeti, szellemi talpraállásunkat a gáncsoskodók, visszaélve azzal, hogy ezer esztendei mételeyeztetés után közülünk számosan tévelyegnek lélektörő bús tévhittek alatt, s csüggedten úgy vélekednek, nincs már remény, nincs immár erre semmi lehetőség. Adódott példának okáért olyan, s micsoda magyar, aki szükségét látta - ki tudja, miért - megnyilatkozni ebben a kérdésben. És mi volt a mondanivalója a lefojtottság évezrede után? A következő: nincs semmiféle lehetőség a magyar ősvallás helyreállítására, mivel annak még az írmagja is kiveszett. A következőket nyilatkozta: „A honfoglalás kori (?) ősmagyar vallásról egyet és mást lehet ugyan tudni (micsoda

nagystílű nyegleség!)- de ez alig több a semminél, és nagyon kevés ahhoz, hogy egy érvényes (?) vallás ilyen alapokon létrejöhesse (...). A Nyugat felé haladó magyarság originális táltos-vallására bizonyosan hatást gyakorolhatott (noha, nem biztos, hogy gyakorolt) a Mazdaizmus, a Zervanizmus, a Manicheizmus, az Islam, a Nesztoriánus Kereszténység, de a judaista-izraelita befolyások sem zárhatók ki, - a magyarság kazáriai kapcsolataiból és függő viszonyából következően, még egyéb influenciák is felvethetőek. (...) igazán részletekbe menő és pontos tudásunk nincs saját ősvallásunkról, s talán nem is lesz soha.” (László 1993. június 25, 20.).

A nyilatkozó nyilvánvaló célja: vessük el végérvényesen nemzeti vallásunkat és tapadjunk, mint a ragtapasz, a judeo-kereszténységhez. Erre áll az ókori mondás: si tacuissez, filosofus mansis es (ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna).

Mindenesetre fölöttébb érdekes, hogy bizonyos köröknek egyedül a magyar vallás van a bögyében. Ezerszámra hemzsegnek földünkön a legkülönbözőbb szekták, köztük tébolyos mētelyezők és rombolók, merénylők, alagútrobantók, gyermekpusztítók, tömeges öngyilkosság-szervezők. Hiába! Ezeknek az uraknak semmi bajuk velük. egyedül akkor szisszennek fel és kerülnek szitok-átok-rikácsolásba, ha a magyar nemzeti vallás kerül szóba. Talán holmi elfojtott büntudat megnyilatkozása ez? Még azt is figyelmen kívül hagyják, hogy ezáltal fölfedik titkolt belső mivoltukat, megrögzött magyarelensőségüket.

A Szív c. katolikus lap meghökkentően színt vall: „Az emigráns egyházközösségeknek nem az a célja, hogy megtartsa őket magyaroknak új hazájukban, hanem az, hogy megtartsa őket hithű katolikusoknak.” (judeo-keresztényeknek.) (Megjelent: a „Szív” című hivatalos katolikus vallásos közlöny 1960. évi októberi számában.). Széteszi a szekták özöne a világ nagy művallásait, köztük az övékét is? - semmi baj! -Mivel a nemzeteket is széteszik.

Hazánkban is nem egy kártevő, romboló, nem idevaló erőszakosan terpeszkedő és terjeszkedő szekta (Jehova tanúi, scientológusok stb.) működik, némelyek közülük kábítószerrel való bevetés útján szerzik „híveiket”, vagy terror-csapatokat hoznak létre. Már odaáig fajultak a viszonyok, hogy nyílt utcán támadják meg a jámbor polgárokat, mint például a hírhedt hit gyülekezete. „A Hit Gyülekezete valójában Jézus nevével visszaélő sátáni intézmény.” - írja Dienes Erzsébet a Magyar fórumban. Idéz is e gyülekezet kedves, magyarok ellen uszító nyilatkozataiból: „A sátán szolgálóival van neünk birkózásunk. A gonosz angyallal, a Magyarok Istenével, királynőjével. Meg vagyok győződve arról, hogy a Mi asszonyunk, amely (!) elfoglalja az országot a sátán célja számára.” (Dienes 1997. április 24, 8.).

Sebaj! Uszítanak a magyarok ellen? Na és? Nem számít! Sunyítanak az ún. „történelmi vallások”, a kormányzat is lapít. Dehogyan hajlandók föllépni a soraikat megbontó, nemzetrontó szektarothadás ellen! A magyar ősvallás, az más, attól poshadt erőik tűzbejönnek. Mással semmivel, egyedül a középkori elődeik által letaglózott magyar nemzeti vallással van bajuk. Attól jönnek penetráns fekete indulatba. Milyen jellemző! Tacitus igéje illik erre: „azt gyűlölik, akinek ártottak.”.

IRODALOMJEGYZÉK

- A régi magyar költészet remekei: a legrégebbi időkől Kisfaludy Károlyig. 1903. Szerk.: Endrei Zalán. Budapest.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Arany János 2005. Arany János összes művei. Budapest.
- Bencsi Zoltán, Dr. 1987. Ősi hitünk. Toronto.
- Berzsenyi Dániel 1999. Berzsenyi Dániel művei. Budapest.
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Blake, William versei 1977. Budapest.
- Dienes Erzsébet 1997. Gyülekezeti szélsőségesdi. Magyar Fórum. 1997. április 24.
- Érszegi Géza (szerk.) 2004. Árpád-kori legendák és intelmek. Budapest.
- Goethe, Johann Wolfgang von 2006. Faust. Ford.: Jékely Zoltán, Kálnoky László. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1991. Királygyilkosságok. Hogyan haltak meg a magyar királyok? Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Horváth Mihály 1842. A magyarok története. Pest.
- Konrad Lorenz é.n. A civilizált emberiség nyolc halálos bűne.
- László András, Dr. 1993. Szellem, Jobboldaliság, Tradíció. Hunnia. 1993. június 25.
- Montesquieu 1748/1962. A törvények szelleméről. Budapest.
- Petőfi Sándor 2006. Petőfi Sándor összes költeményei II. Budapest.
- Széchenyi István 1835/1985. Hunnia (reprint kiadás). Budapest.
- Thuróczy János 1486/1978. A Magyarok Krónikája. Budapest.
- Werbőczy István 1547/1897. Hármaskönyve. Budapest.